

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 115

פרשת נשא תשב"א

פרשת נשא

"עבדת עבדה" (במדבר ד, מז) - "הוא השיר" (רש"י, ערכין יא.)

- ענין 'שירת הלויים' -

א. ח"א יג, א - להמשיך השגחה שלמה, אי אפשר אלא עד שישבר 'תאות-מזון', ושבירתה הוא על-ידי 'צדקה'.

פי איתא בזהר (פנחס רכד): "רוחא נחת לשפך חמימא דלפא, וכד נחת רוחא, לפא מקבל לה בחדוה דנגונא דליואי".

"רוחא" - זה בחינת 'צדקה', שהיא "רוח נדיבה" (תהלים נא, יד), על-ידו מקררין חמימות 'תאות-מזון'.

וזה בחינת (תהלים עו, יג): "יבצר רוח נגידים" - שה'רוח' ממעט תאות ה'נגידות' וה'עשירות'.

"נגונא דליואי" - זה בחינת 'משא-ומתן באמונה' - ש"שמח בחלקו" (אבות פ"ד מ"א), ואינו אץ להעשיר. פי ה'נגינה' זה ה'משא-ומתן', כמו שכתוב (שם פא, ג): "שאו זמרה ותנו תה".

"חדוה" - זה ש"שמח בחלקו".

ב. ח"א רכו - עקר ה'נגון', הוא מבחינת 'שבט לוי' שהיו מנצחים בשיר, שהם מ'בני לאה'. ואז כשנולד לוי נאמר (שם כט, לד): "הפעם ילוח אישי אלי" - פי על-ידי שנולד ל'לוי' "שהוא סטרא דנגונא" (זהר שמות יט.) - על-ידי-זה בחינת ההמשכה, שילוח וימשך אליה.

ועל-כן נגינה' שנשתלשל ויורד משם, מבחינת "ועיני לאה רבות", יש לו פח למשך, בבחינת: "הפעם ילוח".

ג. ח"א רלז - עקר ה'נגון' וה'פלי-שיר' הביא 'לוי' לעולם, כמובא בזהר (שמות יט.): "שעקר הנגון מסטרא דלואי".

וזה שאמרה לאה (בראשית כט, לד): "הפעם ילוח אישי אלי" - שעתה הפעם שנולד לוי, שעל-ידו בא בחינת הנגון וכלי שיר לעולם, "הפעם ילוח אישי אלי" בודאי, פי התחברות שני דברים הוא על-ידי 'נגון' ו'כלי-שיר', והבן. - וזה בחינת 'פלי-זמר' שמנגנין על 'התנה'.

ד. ספר-המדות, נגינה ח"ב ב - הלויים היה להם לכל יום נגון מיוחד, ועכשו בגלות נשתכחו הנגונים. וכשבאה איזהו שבר על איזהו אמה, אזי

מתנוצץ הנגון של הלויים שהוא כנגד השבר הזה.

"והתודו את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה, ז)

ה. ח"א עח - כשה'מלכות' הוא ה'דבור', הוא בגלות - הוא 'אלם'. ולכן במה שפגם יתקן, הינו 'ודוי-דברים', כמו שאמר הכתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים"** - שיתודה תמיד בכל לבו, **"נכה פני ה'"** (איכה ב, יט).

אזי (הושע שם): **"ושובו אל ה'"** - שישונו כל הדברים שפגם אל שרשו.

וזהו בחינת 'יחוד קדשא-בריך-הוא ושכינתה' - כי מיחד ה'דבור', שהוא בחינת ה'שכינה' - **"אל ה'"**.

[תפלה ב]

ו. ח"א קעח - דע: כי צריך דוקא 'ודוי-דברים', כי צריך לפרט את החטא, וצריך להתודות בדבורים בכל פעם על כל מה שעשה.

ויש לזה מניעות רבות - לפעמים נשכח מאתו החטא. ויש שיכבד עליו מאד וקשה לו להוציא הדבור להתודות. ועוד מניעות רבות.

וצריך לזה שמחה של מצוה - כי 'שמחה' הוא קומה שלמה מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, ועל-כך פשהוא שמח או מרקד, צריך לראות שיעבר בכל הקומה שיש בהשמחה.

וצריך לזה מצוות רבות - כי שרש נקודת כל המצוות היא השמחה וכו', וכל מצוה מתרי"ג מצוות יש לה איבר מהשמחה וכו'.

ועל-כך אם פגם באיזה מצוה, הן 'מצות-עשה' או 'לא-תעשה' - אזי כששמח ועובר והולך בקומת השמחה - אזי כשפוגע בזה האיבר שהוא כנגד אותה מצוה שעבר, אי-אפשר לו לשמח שם, מחמת שפגם שם באותה המצוה שנקדחה שמחה וכו' - ואדרבא: יש לו 'דאגה', שהוא 'הפך השמחה', בבחינת (תהלים לח, יט): **"אדאג מחטאתי"**. ועל-כך על-ידי-זה, מרגיש ונזכר החטא שעשה מקדם.

אך על-ידי רבוי המצוות - נתבטל ה'דאגה' של החטא המונעת השמחה, כי רבוי אור השמחה של רבוי מצוות שלו נתלהב ומבטל המניעות של החטא. ואזי יכול להתודות.

ועל-ידי 'ודוי-דברים', נתתקן 'עולם-הדבור', כמבאר במקום-אחר (ח"א עח - המובא לעיל) - כי פגם החטא - ב'נפש', ו'הנפש' הוא בחינת ה'דבור', בבחינת (שיר-השירים ה, ז): **"נפשי יצאה בדבורו"**.

ועל-כך צריך להתודות בדבורים דוקא - לתקן ולבנות 'פגם-הדבור', כמו שכתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'"**.

ועל-ידי שנתקן ונבנה הדבור על-ידי 'ודוי-דברים' - נעשה 'יחוד קדשא-בריך-הוא ושכינתה'. **[תפלה ג]**

ז. ח"ב ג, ד - יש 'דבור של תשובה', בחינת (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'"**.

[תפלה ה]

ענין 'ודוי דברים' לפני הצדיק מבאר ב'לקוטי מוהר"ן ח"א ד

"איש איש פי תשטה אשתו ומעלה בו מעל" (במדבר ה, יב)

ח. לקוטי-הלכות גטין ד, ה (על-פי ח"א ל' מ'שרא דסכינא) - **"איש איש פי תשטה אשתו ומעלה בו מעל"** (במדבר ה, יב). ואמרו רז"ל (תנחומא נשא ה): **"שמועלת ב'איש מלחמה' שלמעלה, ואישה שלמטה"**.

כי על-ידי שמועלת באיש שלמטה - מתגברים ה'קלפות', שהם ה'חכמות-היצוניות', ומהפכים ה'צמצומים הקדושים' ל'כפירות'. על-כך מועלת בודאי באישה שלמעלה - מאחר שעל-ידי-זה מתגברין ביותר ה'כפירות' רחמנא-לצלן.

וזה שאמרו רז"ל (שם; סוטה ג): **"איש איש פי תשטה אשתו - שאין המנאפין נואפין, אלא אם כן נכנס בהם רוח-שטות"**.

"רוח שטות" בודאי - שנמשך מה'קלפות', שהם בחינת 'חכמות-היצוניות', שהם פסילות ושטות באמת, שהם הפך ה'חכמה-האמתיות' - ועל-כך נמשך מהם "רוח שטות" ממש.

ט. לקוטי-הלכות, סוטה א (על-פי ח"א נו, ז'ביים הבפורים) - **"פי תשטה אשתו"** (במדבר ה, יב). דרשו חז"ל (סוטה ג): **"אין אדם עובר עברה, אלא אם**

כֵּן נִכְנַס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת - כִּי הִיא מִתְרַחֶקֶת מִן ה'חַיּוֹת' שֶׁהוּא ה'דַּעַת'.

וְעַל־כֵּן נִקְרְאת 'שׁוֹטָה', בַּחֲנִינַת "רוּחַ שְׁטוּת" -
הַפֶּד ה'חַיּוֹת' שֶׁהוּא ה'דַּעַת" כִּי "הַחֲכָמָה תִּחְיֶה"
(קֹהֶלֶת ז, יב).

כִּי כָּל חַיּוֹתָה מִבְּעֻלָּה, שֶׁהוּא מִמְּשִׁיךְ לָהּ חַיּוֹת וְדַעַת, וּכְשֶׁנִּסְטִית לְאַחֵר - נִפְרֶדֶת מִחַיּוֹתָה, וְעַל־כֵּן הִיא בְּבַחֲנִינַת "רוּחַ שְׁטוּת", הַפֶּד ה'חַיּוֹת' שֶׁהוּא ה'דַּעַת'.

"וְעַבְר עָלָיו רוּחַ קִנְאָה וְקָנָא אֶת אִשְׁתּוֹ וְהִיא נִטְמָאָה, אוֹ עַבְר עָלָיו רוּחַ קִנְאָה וְקָנָא אֶת אִשְׁתּוֹ וְהִיא לֹא נִטְמָאָה וְגו'. וְהִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה אֶת מִי הַמָּרִים הַמְאָרְרִים וְגו'. וְהִיָּתָה אִם נִטְמָאָה וְגו', וּבָאוּ בָּהּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים לְמָרִים וְגו'. וְאִם לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטִהְרָה הוּא וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זָרַע"
(בַּמִּדְבָּר ה, יד-כד-כז-כח)

י. ח"ב לב - יֵשׁ צַדִּיקִים גְּנוּזִים שְׁצָרִיכִים לְהַעֲלִים תּוֹרָתָם, וְלַפְעָמִים בּוֹתְבָהּ וְאַחֲר־כֵּן שׁוֹרְפָהּ. וְגַם יֵשׁ בָּהֶם 'שְׁמוֹת', בַּחֲנִינַת: **"שְׁמִי שְׁנֹכְתָב בְּקִדְשָׁה"** (שְׁבַת קטז. סָפָה נג: גְּדָרִים סו: מִפּוֹת יא.). אֵךְ הָעוֹלָם מְקַלְקֵלִין זֹאת, וְצָרִיכִין לְהַעֲלִימָה וּלְשׁוֹרְפָהּ.

גַּם בּוֹדָאִי: הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הַקְּדוּמוֹנִים, תִּנְאִים וְאִמּוֹרָאִים וְכִיּוֹצֵא בָּהֶם, עָשׂוּ סִפְרִים הַרְבֵּה. אֵךְ נֶאֱבָדוּ, וְהוּא טוֹבָה לְהָעוֹלָם! - כִּי יֵשׁ הַרְבֵּה 'סִפְרֵי מִינִין', שְׂאֵם הֵיוּ חֲסִי־וְשְׁלוֹם מִתְּפַשְׁטִין בְּעוֹלָם, לֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר בְּלָל לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

וְאִם הָיָה חֲסִי־וְשְׁלוֹם רַחֲמָנָא-לְצֻלָּן נִמְצָא עִתָּה, דָּף אַחַד מִסִּפְרִים הַלְלוּ - הֵיוּ מִתְרַחֶקִים מְאֹד מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְלֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו בְּלָל. וּבִשְׁבִיל זֶה הוּא טוֹבָה מַה שֶּׁנִּתְעַלְמִין וְנִשְׂרַפִּין הַסִּפְרִים-הַקְּדוּשִׁים הַנִּלְכָּדִים.

כִּי ה'סִפְר' הוּא בַּחֲנִינַת (זֶהֲרַ בְּרִאשִׁית לז: עַל מִשְׁלֵי יח, י): **"שֵׁם ה', דָּא סִפְר"** - כִּי 'סִפְר' ר' בְּמִסְפֵּר 'ש"ם' (סִפְרֵי-הַפְּלִיאָה; שַׁעֲרֵי-הַפְּנוּת, קְרִיאַת-הַתּוֹרָה ג), כִּי ה'סִפְר' הוּא בַּחֲנִינַת: **"שְׁמִי שְׁנֹכְתָב בְּקִדְשָׁה"**, וְנִתְפַשֵּׁט בְּעוֹלָם וְעוֹשֶׂה 'שֵׁם'.

וְדַע: שְׁכָּל אַחַד וְאֶחָד צָרִיךְ לְשַׁמֵּר שְׁלֵא יִתְקַלְקַל בַּחֲנִינַת 'מְשִׁיחַ' שֵׁישׁ לוֹ, וְעַקֵּר הַדְּבָר הוּא שְׁמִירָה מִנְאוּף וְכו'.

ו"בַּחֲנִינַת מְשִׁיחַ, שׁוֹרָה עַל אֲנָפִי אוֹרִיתָא" (זֶהֲרַ בְּרִאשִׁית הַשְּׁמֻטוֹת, ח"א רסג:), עַל הַסִּפְרִים-הַקְּדוּשִׁים שְׁמֹגְלִין הַפָּנִים שֶׁל תּוֹרָה.

וְדַע: שְׁבַחֲנִינַת "רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'" (אִיכָּה ד, כ), נַעֲשֶׂה: **"רוּחַ קִנְאָה"** (בַּמִּדְבָּר ה, יד) - שֶׁהוֹלֵךְ וּמְקַנָּא לְגַדֵּל קִדְשָׁתוֹ וְטִהְרָתוֹ, בְּכָל־מְקוֹם שֶׁמוּצֵא שֵׁם נְאוּף. וּפְעָמִים מְקַנָּא **"וְהִיא נִטְמָאָה, אוֹ עַבְר עָלָיו רוּחַ-קִנְאָה וְכו', וְהִיא לֹא נִטְמָאָה"** (שֵׁם) - כִּי לְגַדֵּל עֵצֶם קִדְשָׁתוֹ וְטִהְרָתוֹ, אֲהִי־עַל־פִּי שְׁלֵא נִטְמָאָה, הוּא מְקַנָּא עַל הַסְּתִירָה לְבַד, כִּי נִחְשָׁב פָּנָם כְּנִגְדַּע עֵצֶם טִהְרָתוֹ שֶׁל ה'"רוּחַ קִנְאָה", וְנַעֲשֶׂה עַל־יַד־יָזָה לַפְעָמִים גַּט'.

אוֹ שְׁמִשְׁקָה אוֹתָהּ **"מַיִם מְאָרְרִים"** (שֵׁם שֵׁם, כד), וְאִזִּי נִבְדָּקֶת **"אִם נִטְמָאָה"** וְכו' (שֵׁם שֵׁם, כז). וְאִם לֹאוּ, אִזִּי אֲדַרְבָּא (שֵׁם שֵׁם, כח): **"וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זָרַע"** וְכו'.

וְדַע: שֵׁישׁ 'יְחוּדָא-תַּתְּאָה' שְׁבִזָּה הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּכַשְׂרוֹת גְּדוֹל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה כְּלִיכָּה, עַד שֶׁבוּ תְלוּי 'יְחוּדָא-עֲלֵאָה' - שֶׁהַזּוּג, דְּהֵינּוּ הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה, כְּשֵׁרִים כְּלִיכָּה, וְזוּגָם בְּכַשְׂרוֹת וּבְקִדְשָׁה כְּלִיכָּה, שֶׁבוּ תְלוּי 'יְחוּדָא-עֲלֵאָה'.

וְזֶה הַזּוּג וְהַיְחוּדָא-תַּתְּאָה, הוּא יָקָר מְאֹד מְאֹד וְכו' - וְה'"רוּחַ קִנְאָה" שֶׁל מְשִׁיחַ, מַה הוּא עוֹשֶׂה כָּאֵן, מֵאַחֵר שֶׁהֵם קְדוּשִׁים וְטִהוּרִים מְאֹד!?

אֵךְ דַּע: שְׁכָאֵן בֵּא ה'"רוּחַ קִנְאָה" בְּשִׁבִיל אֲהֶבָה' כִּי אֵינָא בְּזֶהֲרַ (וַיְחִי רַמְה:): **"כָּל רַחֲמוּתָא דְלֹא קִשְׁיָר עֲמָה קִנְאָה, לֹאוּ רַחֲמוּתָא רַחֲמָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שִׁירֵי-הַשִּׁירִים ח, ו): כִּי עִזָּה כְּפוֹת אֲהֶבָה, קִשָּׂה כְּשֹׂאֵל קִנְאָה" - כִּי ה'קִנְאָה' מוֹרָה עַל 'אֲהֶבָה'.**

כִּי מַחֲמַת גְּדֵל ה'אֲהֶבָה' הוּא מְקַנָּא בָּהּ: **"אֵל תִּסְתַּרִי"** (סוֹטָה ה:): - כְּדִי שְׁלֵא יִתְקַלְקַל הָאֲהֶבָה חֲסִי־וְשְׁלוֹם.

אֵךְ מַחֲמַת שְׂאֵף-עַל־פִּי־כֵּן ה'יְחוּדָא-תַּתְּאָה' הוּא בְּזָה הָעוֹלָם - יוֹכֵל לְהִתְקַלְקַל הַשְּׁלוֹם שְׁבִינִיָּהֶם חֲסִי־וְשְׁלוֹם עַל־יַדִּי ה'"רוּחַ קִנְאָה", וַיִּכּוֹלָה לְהַטִּיל מַחֲלַקַת עַל־יַדִּי שְׁמֹקַנָּא לָהּ.

וְעַל־כֵּן דַּע: שְׁבִשְׁבִיל שְׁלֵא יִקְלַקֵּל חֲסִי־וְשְׁלוֹם שְׁלוֹם הַזּוּג הַקְּדוּשׁ הַנִּלְכָּד, כִּי 'יְחוּדָא-תַּתְּאָה' שְׁכָּהֶם יָקָר מְאֹד - צָרִיכִין הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים לְהַעֲלִים תּוֹרָתָם, לְשַׂרְפֵּן וּלְהַאֲבִידוֹ, כְּדִי לְסַלֵּךְ ה'"רוּחַ קִנְאָה".

כי ה' רוח קנאה, הוא רוחו של משיח ששורה על אנפי אוריתא, על הספרים הנ"ל. נמצא: כשנשרפין ונאבדין הספרים, ממילא נסתלק ה' רוח קנאה, שהוא רוחו של משיח ששורה על הספרים.

וזהו סוד (שבת קטז. ספ"ה נג: נדרים סו: מכות יא.): "שמי שנכתב בקדשה ימחה" - כי ה'ספר' הוא בחינת 'שם ה', ואמרה תורה: "שימחה ויאבד פדי להטיל שלום בין איש לאשתו" (שם) - דהיינו: זוג הקדוש הנ"ל, שבשביל השלום שביניהן נמחין ונאבדין הספרים.

ואזי נושאים קל-וחמר למעלה: "ומה שמי שנכתב בקדשה" (שבת שם), שהוא ה'ספרים-הקדושים' הנ"ל - "אמרה תורה ימחה בשביל להטיל שלום וכו'" (שם) - "ספרי המינין שהם מטילין שנאה ותחרות בין ישראל וכו', על אהת פמה וכמה שימחו ויאבדו ויעקרו מן העולם" (שם).

נמצא: שעל-ידי אבדת הספרים הקדושים, בא טובה, שנאבדין ונעקרו 'ספרי המינין' - ואזי יכולים להתקרב אליו יתברך, אמן. [תפלה ו]

יא. לקוטי-הלכות גטין ד, טו (על-פי ח"א ל' מ'ש"א דספינא) - "הבעל חיב לקנאות לאשתו אל תסתרי" (סוטה ה: שלחן-ערוך אבן-עזר קעת, ב) - זה בחינת 'תוכחה', שמוכיח אותה שלא תסתיר עצמה. ואף-על-פי שהוא בדרך בזיון, כי בודאי הוא לה בזיון גדול מה שחושדה ומקנא לה, אף-על-פי-כן היא מחיבת לקבל התוכחה.

ועל-ידי-זה דיקא נתגלה 'חסד ואהבה', בבחינת (זהר ויחי רמה): "כל רחימותא דלא קשיר עמה קנאה, לאו רחימותא רחימו" - שדיקא על-ידי ה'קנאה', שהיא בחינת 'תוכחה', נתגלה 'אהבה', 'חסד'.

"ולקח הפה מים קדשים בכלי חרש" (במדבר ה, יז)

יב. ח"ב טו - על-ידי ה'צדקה', נעשה בחינת 'יב"ק', הינו: "יחוד ב'רבה ק'דשה" (זהר משפטים קטז. פנחס רטז: תקוני-זהר ככת). וכל שלש בחינות אלו נאמרו ב'מים', שהוא בחינת 'צדקה' (עין בפנים).

'יחוד' - כמו שכתוב (בראשית א, ט): "יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד". 'ברכה' - כמו

שכתוב (שם א, ט): "ישרצו המים שרץ נפש חיה" וכו'. 'קדשה' - כמו שכתוב (במדבר ה, יז): "מים קדשים".

"וכתב את האלת האלה הפהן בספר, ומחה אל מי המרים" (במדבר ה, כג)

יג. לקוטי-הלכות, סוטה א (על-פי ח"א נ, זביבוס הפפורים) - זה בחינת 'מחיקת פרשת סוטה', שהוא פרשה של התורה. כי "הבעל מחיב לקנא לה" (שלחן-ערוך אבן-עזר קכא, כא) - דהיינו: להזכיחה ולהזיירה, שזה בחינת 'תוכחה' ש'מטל על כל אחד שיש לו בחינת מלכות" (שם בהתורה).

וכשמזכיחה ואינה שומעת לו ונסתרה וכו' - אזי היא בבחינת 'הסתרה', בחינת 'התגברות מלכות עמלק', על-ידי 'חטא הסוטה' שהוא 'פגם-הברית'.

כי כשהוא מזכיחה ומזיירה, דהיינו: שמקנא לה: "אל תסתרי" (סוטה ה:), והיא אינה שומעת לו ונסתרה - הוא בבחינת "עבר ושנה" וכו' (יזמא פז): - כי כשמקנא לה, מסתמא ראה בה דבר שאינו-הגון, שעל-ידי-זה קנא לה והזכיחה, והיא לא שמעה, ושבה לאולתה ונסתרה עוד.

וזה בחינת "עבר ושנה, נעשה לו פהתר", שהוא בחינת ה'הסתרה', כמו שמוכא שם (בהתורה). וזה (במדבר ה, יג): "ונסתרה" - "ונסתרה" דיקא, בחינת 'הסתרה', שה'מלכות' בהסתרה על-ידי-זה.

ואזי כשיש הסתרה, אזי האמת בהסתרה והעלם וכו' - כי 'אותיות התורה' פועלים ועושים כל הפעולות שבעולם, ומטבעה לתת חיים למקומה, וכן להפך. רק כשהיא בבחינת 'הסתרה' - אזי נסתרה האמת, ונתהפכין אותיות התורה חסוד-שלום, ועל-כן אין נעשה בהן משפט ונקמה מיד.

ועל-כן ב'סוטה' שנעשה בחינת 'הסתרה' כנ"ל, ונסתרה האמת, שאין יודעין אם נטמאה - על-כן צריכין לגלות ההסתרה, וזה על-ידי שידועין: שגם בתוך ההסתרה מלבש שם השם יתברך, דהיינו תורה. על-כן פותבין הפרשה, ומוחקין אותה אל המים, שזה בחינת 'מחיקת השם' חסוד-שלום, הינו: בחינת 'הסתרה', הינו: שמראין לה הפגם שפגמה, בחינת ה'הסתרה' שגממה.

בחינת 'נדר', בחינות 'פלא', נתתקן 'אמונת' חכמים' שעצתם מרחוק, בבחינת: "מפרק תביא לחמה" (משלי לא, יד).

כי "דברי תורה, עניים במקומם ועשירים במקום אחר" (ירושלמי ראש השנה פ"ג ה"ה), שהחכמים למדים דבריהם ממקומות רחוקים שפתורה, שזה נמסר להם לדרש התורה לכל הפציהם, בשלש עשרה מדות, ומחייבין אנחנו להאמין לכל דבריהם.

"כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה" (במדבר ו, ב)

טו. לקוטי הלכות, שבת ו, ג (ח"א נג, שא"ל רבי יוסי בן קסמא) - התורה אין יודעין, פ"אם הצדיקים האמתיים שפרשו עצמם מתאות עולם הזה לגמרי לגמרי, שהם החכמים האמתיים, שהם יודעים לדרש את התורה, ולפרש ולבאר כל הדרכים והעצות והנתיבות והתחבולות שצריך כל אדם שבעולם הרוצה לגשת אל הקדש - באופן שיוכל כל אחד לקבל רפואה לכל מיני חלי הנפש והגוף שבעולם.

אבל לאו כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו, ואיך זוכין להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת - על-כן "העצה לזה: הוא 'נדר', שידר איזהו נדר ויקים אותו מיד", כמבאר בהתורה הזאת (ח"א נז).

כי כל ה'נדרים' הם בחינת 'פרישות' וכו', כמו שכתוב (במדבר ו, ב): "יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה" - שכל הנדרים של הכשרים הרוצים להתקרב אל האמת, הוא איזהו נזירות ופרישות שרוצה להזיר ולפרש עצמו מאיזהו תאוה כדי להתקרב להשם.

וגם כשנודר איזהו נדר להקדש וצדקה, הוא גם כן בחינת 'פרישות' - כי בעד זה המזון שנודר לצדקה, היה יכל לקנות לעצמו איזהו דבר תאוה אכילה ושתייה, וכיוצא, והוא שובר תאוותיו ופורש עצמו מזאת התאוה שהיה יכל להשיג על-ידי זה המזון, ולקח המזון ומנדר אותו להשם לצדקה והקדש בית-הכנסת ובית-המדרש.

על-כן על-ידי ה'נדר', הוא עולה ומקשר עצמו להצדיקים האמתיים שזכו לתכלית הפרישות בשלמות, וזוכה לאמונת-חכמים, ולהתקרב אליהם

כי על-ידי העברות שעל-ידם נעשה אצלו מאסור התר - הוא פאלו מוחק אותיות התורה, דהינו: אותן האותיות של אותו הלאו ואותה הפרשה המדברת מזה החטא, ועל-ידי שעובר עליהם, הרי הוא פאלו מוחק אותה הפרשה, שזה בחינת ה'הסתרה', בחינת: "נעשה לו כהתר" וכו' פנ"ל.

ועל-כן כאן בסוטה, עושין זאת בפעל - שמוחקין הפרשה שלה - שזהו בחינת ה'הסתרה', שלוקחין אותיות התורה ומוחקין אותם.

ועל-ידי זה אנו מראין: שאפלו בתוך בחינת 'מחיקת השם' חס-ושלום, בחינת ה'הסתרה' - גם שם מלבשין 'אותיות התורה' - שהרי אנו רואין בפרוש: שזה ה'מחק' נעשה מ'אותיות' התורה'. נמצא: שגם כאן מלבשין אותיות התורה.

וכשיודעין זאת - אזי נעשה מה'הסתרה', 'דעת' - הינו: 'תורה' וכו'. ואזי נתגלה ה'אמת', ואזי המים בודקין אותה, דהינו ה'דעת' וה'תורה' שנתגלה מתוך ה'הסתרה' וכו', מבררת האמת. אם נטמאה - היא נוקמת בה מיד. ואם לאו - נתוסף לה חיים וטובה על-ידי זה, כי על-ידי התגלות ההסתרה, נמשך חיים ואריכות-ימים וכו'.

"כי יפלא לנדר נדר" (במדבר ו, ב)

יד. ח"א נז, ב - להקים 'אמונה הנפולה', היא על-ידי 'נדר', שידר איזהו נדר ויקים מיד, ועל-ידי זה ישוב ל'אמונת-חכמים'.

כי פש"אין לו 'אמונת-חכמים' - זה בחינת 'הסתלקות החכמים', בחינת 'פלא', בבחינות (ישעיה כט, יד): "הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חכמיו", ודרשו חז"ל (איכה רבה א, לז): "על סלוקן של חכמים".

ותקונו של 'הפלאה' הזאת, של 'סלוקן של חכמים': 'הפלאה של נדר', בבחינת (במדבר ו, ב): "כי יפלא לנדר נדר".

כי על-ידי ה'נדר' - הוא עולה לשדרש שהחכמים משרשים שם, הינו בחינת "פליאות חכמה" (ספר יצירה פ"א מ"א), ויודע ומפיר מעלות החכמים, ועל-ידי זה הוא שב ומאמין בהם.

זהו בחינת (ישעיה כה, א): "אודה שמך פי עשית פלא, עצות מרחק אמונה אמן" - הינו: על-ידי

מאחר שהשם יתברך רואה, שממשיך עצמו לדרכיהם, ומקבל על-עצמו איזה בחינת פרישות על-ידי נדר, שהוא בחינת פלא - על-ידי זוכה להאמין בהחכמים הצדיקים הנפלאים שזכו ל"פליאות חכמה" ופרשו עצמן מזה העולם לגמרי.

"מ"יין ויכר יזיר" (במדבר ו, ג)

טז. ספר-המדות, מריבה ח"ב נג; שניות ח"ב ו - מי שיש לו שונאים, יזיר מן היין, ועל-ידי זה נעשה ראש להם.

"כי נזר אלקיו על ראשו" (במדבר ו, ז)

יז. לקוטי-הלכות, קרחה וכתבת קעקע ג, ח - וזה בחינת אסור גלוח של הנזיר - "כי נזר אלקיו על ראשו" (במדבר ו, חז). כי מחמת קדשת נזרו - גם ה'מותרי-מחין' שבשערות הם קדושים מאד, ואסור לגלחם עד שיעברו ימי נזרו.

ואז "צריך לגלחם פתח אהל-מועד" (שם שם, יח), "ולחשליכם תחת הדוד" (נזיר פ"ו מ"ח) - כי מגדל קדשתו, גם ה'מותרי-מחין' הם קדושים.

"ברכת כהנים" (במדבר ו, כד-כו)

יח. ח"א ז, בסוף - "שתין מהזי" [ששים כרפים] (בבא-בתרא עג). זה רמז על 'ששים אותיות שבברכת כהנים' שהם ביד הצדיק, כמו שכתוב (משלי י, ו): "ברכות לראש צדיק".

"פה תברכו את בני ישראל אמור להם, יברכה ה' וישמרך" (במדבר ו, כג-כד)

יט. ח"א רנג - כשהצדיק צריך לבקש מאת השם-יתברך, יכול להיות שלא ימלאו בקשתו, כי "זמנין דשמע וזמנין דלא" וכו' (זהר וי"א קה): אבל יש צדיק שיכול לגזר ולומר: "אני אומר שיהיה כן".

וזה בחינת (במדבר ו, כג): "פה תברכו וכו' אמור להם" - הינו שאני אומר שיהיה כן: "יברכה ה' וישמרך" וכו', אמן.

כ. ח"ב ה, בסוף - אין שלמות רק ל'לשון הקדש', ו'לשון-הקדש' מקשר ל'שבת', בבחינת (שבת קיג, על ישעיה נח, יג): "ודבר דבר, שלא יהא דבורה של שבת כדבורה של חל", בבחינת (סוטה

לח. על במדבר ו, כג): "פה תברכו, בלשון הקדש" - שב'לשון-הקדש' נכלל 'ברכה וקדשה', פי ה'לשון-הקדש' מקשר ל'שבת', שנאמר בו 'ברכה וקדשה', כמו שכתוב (בראשית ב, ג): "ויברך ויקדש".

וזה בחינת (תקוני-זהר כט): "הנפה, הנ"ו כ"ה" - בחינת 'שבת', 'ניחא', שבו מקשר 'לשון-הקדש', שהוא בחינת: "פה תברכו, בלשון-הקדש".

"יאר ה' פניו אליך ויחנך" (במדבר ו, כה)

כא. ח"א ב, ו - בגלותנו, בביכול הקדוש-ברוך הוא בהסתרת-פנים, כמו שכתוב (תהלים ל, ח): "הסתרת פניך" - שהוא בחינות 'רחמים', ופנה ערף' - שהוא בחינות 'דין'.

וכל תפלותינו ובקשתנו על-זה שפנה ערף אלינו, שיחזר את 'פניו', כמו שכתוב (תהלים פו, טז; ועוד): "פנה אלי", וכמו שכתוב (במדבר ו, כה): "יאר ה' פניו".

כב. ח"א סג - 'פנים' לשון 'פעס', כמו שכתוב (שמות לג, יד): "פני ילכו". וגם 'פנים' לשון 'רצון' ו'השגחת השם-יתברך', כמו שכתוב (במדבר ו, כה): "יאר ה' פניו אליך".

והצדיק, לפעמים מקבל על-עצמו יסורין בשביל העולם, והוא כמו 'חלופ', שמחליף עם השם-יתברך ההשפעה וההשגחה, שאינו רוצה זאת ההשפעה וההשגחה ומכסה אותו, ומקבל על עצמו יסורין, כי הוא בוחר בהשפעה והשגחה רוחניות. ואותה ההשפעה שהלכה לה, נתפזרה בין העולם.

וזה בחינת (נדרים כ): "מגלה טפח ומכסה טפח" - שלפעמים מגלה 'פנים של רצון והשגחה', ומכסה 'פנים של פעס', ולפעמים מכסה 'פנים של רצון והשגחה'.

כג. ח"א קעב - כשהשם-יתברך מראה 'פנים שוחקות' - חיים וטובה לעולם. ולהפך - להפך, חסין-שלום. וכן הצדיק, כשמראה 'פנים שוחקות', הוא טוב.

כד. ח"ב ז, יא - 'הנפה' הוא בחינת 'הנפת' הבית, שעל-ידי-זה נמשך 'פרנסה', ונתגלה 'אורי-הפנים' וכו' (עין בפנים).

וְזֶה בְּחִינֹת (במדבר ו, כה): **"יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּחַנֶּךָ"**. **"וַיִּחַנֶּךָ"** - זֶה בְּחִינֹת 'חֲנֻכָּה', שְׁעַל־יָדוֹ נִתְגַּלָּה 'אוֹר־הַפָּנִים', בְּחִינַת: **"יָאֵר ה' פָּנָיו"**.

"יִשָּׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שָׁלוֹם" (במדבר ו, כו)

כה. ח"א מז - מי שמשבר תאוות-אכילה, הקדוש-ברוך-הוא עושה על-ידו מופתים.

פי אמרו חז"ל (ברכות כ): **"כתיב (דברים י, יז): 'אשר לא ישא פנים, וכתיב (במדבר ו, כו): 'ישא ה' פניו אליך'. אמר הקדוש-ברוך-הוא: איך לא אשא להם פנים, אני אמרתי: ואכלת ושבעת וברכת, והם מדקדקין על עצמן בכזית ובכפיצה"**.

וזהו רמז נפלא: אם ישראל מדקדקין לבלי לאכל הרבה, רק מפזית ועד כפיצה, אזי הם בבחינת: **"ישא ה' פניו"**, ואז יש נשיאות-פנים. אך כשהם משקעים בתאוות-אכילה, אזי 'הסתרת-פנים' חס ושלום.

וזה פרוש (דברים לא, יז): **"והסתרתי פני והיה לאכל"**, פרוש: על-ידי תאוות-אכילה, הוא מסתיר פנים.

והארת-פנים' - הוא תקון "ואמת" (שמות לד, ו), משלש-עשרה מדות.

וזה פרוש (דברים יא, טו): **"ונתתי עשב" - דא ע"ב שין"**, דא פלליות הגונין, תלת ראשין, שלשה אבות" (זהר בראשית כה:).

"בשדך לבהמתך" - בשתשדד את הבהמיות.

"ואכלת ושבעת" - לאכל ולשבע, רק להסתפק במעט.

אזי: **"ונתתי עשב" - אז יתגלה פלליות הגונין, כמו שכתוב: "ישא ד' פניו אליך". [תפלה ז]**

כו. ח"א סז, ב - כשפוגם באכילה, אזי נפגם ה'כבוד' ואין לו 'פנים'. בבחינת (דברים לא, יז): **"והסתרתי פני והיה לאכל"** - שעל-ידי תאוות-אכילה חסוֹשֵׁל שָׁלוֹם, הוא 'הסתרת-פנים'.

אבל על-ידי מעוט אכילה, שמשבר תאוות-אכילה, על-ידי-זה הוא נשיאות-פנים, כמו שאמרו רז"ל (ברכות כ: - על במדבר ו, כו): **"ישא ה' פניו אליך"** וכו' - **"וכי לא אשא פנים לישראל, שאני אמרתי**

ואכלת ושבעת וברכת, והם מדקדקין מפזית ועד כפיצה".

נמצא: שעל-ידי שבור תאוות-אכילה, שמדקדקין מפזית ועד כפיצה, על-ידי-זה הוא נשיאות-פנים'.

וזה בחינות (יחזקאל מא, כב): **"וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'". 'לפני ה' דיקא - בחינת 'הארתי-פנים' על-ידי השלחן, דהינו: על-ידי אכילה בקדשה'. [תפלה ח]**

כז. ח"ב ד, ח - כשה'זקנים' פוגמים את ימיהם ואין מאריכין את ימיהם בקדשה ודעת, זה בחינת (איוב יד, א): **"קצר ימים"**. ומזה יונק מצח-הנחש, הפך מצח-הרצון, וזהו (שם): **"שבע רגז", הפך ה'רצון'**.

אבל כשה'זקנים' פראוי, בחינת (קדושין לב: על ויקרא יט, לב): **"זקן, זה קנה חכמה"** וכו' - על-ידי-זה מתגבר 'התגלות-הרצון', בבחינת (ישעיה ט, יד): **"זקן ונשוא פנים"** - שעל-ידי זקן שבקדשה, מתגבר ה'רצון', שהוא בחינת נשוא פנים'.

פי נשיאת-פנים' הוא בחינת 'רצון' - כמו שאמר אלישע ליהורם (מלכים ב ג, יד): **"לולי פני יהושפט אני נשא, אם אביט אליך ואם אראך"** - שאלישע לא היה לו שום רצון ליהורם, רק על-ידי נשיאת-פנים' של יהושפט נתרצה אליו.

"ואני אברכם" (במדבר ו, כז)

כה. ח"א עג - הקדוש-ברוך-הוא "הפץ חסד הוא" (מיכה ג, יח), ורוצה תמיד להשפיע השפעות וברכות, ואין השפעה יכולה לירד, רק על-ידי פלי הנקרא 'אני', שנאמר (במדבר ו, כז): **"ואני אברכם"**. והפלי הנ"ל נעשה על-ידי כל אחד מישראל, כשמתפלל באפן שמקשר המחשבה להדבור.

פי כל אחד מישראל נקרא 'צדיק', שנאמר (ישעיה ס, כא): **"ועמד כלם צדיקים"**. וה'צדיק' נקרא 'אלוף', מלשון (תהלים קמד, יד): **"אלופינו מסבלים"**. וה'נון' נקרא 'דבור', פי ה'דבור' הוא 'מלכות', על דרך (תקוני-זהר יז. פתח אליהו): **"מלכות פה"**. ו'מלכות' נקרא 'נון', כמו שכתוב (תהלים עב, יז): **"ינון שמו"**, ופרש רש"י: **"לשון מלכות"**.

וה'יו"ד נעשה עלידי ה'מחשבה' שמקשר לה'דבור' - כי ה'מחשבה' נקרא 'יו"ד', כמו שכתוב (שמות טז, א): "אז ישיר משה", ופרש רש"י: "יו"ד על שם המחשבה נאמרה".

ונגמר ה'כלי' הנקרא "אני", והשפע ירד, ונשלם חפץ השם-יתברך, כי "חפץ חסד הוא", ולפיכך "השם-יתברך מתאוה לתפלתו" (יבמות סד, מדרש תהלים קטז).

- לקוטי הלכות על ברפת נהנים -

כט. לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, סד
(על פי ח"ב ד, ו'א'ת הערבים) - וזהו בחינת "ברפת" כהנים שאומרים תבוא אחר 'ברפת-התורה' (שליחן ערוך אר"ח חיים מז, ח).

כי עקר התכלית הוא: שעלידי הרצון, זוכין לבחינת (ישעיה סא, ה): "ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אפריכם וכרמיכם ואתם כהני ה' תקראו" - שלא תצטרכו לעשות שום עסק מל"ט מלאכות וכו'".

וזהו בחינת 'ברפת-כהנים' (במדבר ו, כד): "וברכה ה' - במקוון" וכו' (במדבר רבה יא, ה).

ועין היטב בהתורה הנ"ל (ח"ב ד) - מבאר שם: שעל-ידי הרצון זוכין ל'יראה', שהוא כלי לקבל ה'חסד', שעל-ידי זה אין צריכין לעשות שום עסק כלל וכו'. וכ'זה זוכין עלידי הרצון וכו', עין-שם.

וזהו: "וברכה ה' - במקוון" - בחינת 'פרנסה ועשירות-דקדושה', שלא נצטרך לעשות שום עסק וכו', רק המקוון והפרנסה יהיה נמשך לנו בחסדו יתברך לבד, בבחינת (משלי י, כב): "ברפת ה' היא תעשיר" וכו'.

וזהו: "וישמרה - מן המזיקין" (במדבר רבה שם) - שהם בחינת 'יראות הנפולות' שיהיה נשמר מהם, רק יזכה ל'יראה קדושה' שהוא מדת 'שמור'. כי על-ידי ה'יראה' זוכין ל'חסד' הנ"ל, שעל-ידי זה זוכין לפרנסה בלי יגיעה וכו', כמו שכתוב שם.

וזהו (במדבר שם, כה): "יאר ה' פניו אליה ויחנה" - בחינת 'הארת-פנים', בחינת 'הארת-הרצון' כנ"ל.

וזהו (במדבר שם, כו): "ישא ה' פניו אליה" - בחינת 'צדקה', שעל-ידי זה עקר 'נשיאת-פנים', בחינת (תהלים יז, טו): "אני בצדק אחזה פניך" וכו'.

וזהו (במדבר שם): "וישם לה שלום" - בחינת (אבות פ"ב מ"ז): "מרבה צדקה מרבה שלום". כי עקר התקוון עלידי ה'צדקה', שעל-ידי זה זוכין ל'רצון', שעל-ידי זה זוכין ל'יראה', שהוא כלי לקבל ה'חסד', שעל-ידי זה זוכין ל'ברפת ה'" בחסדו, ואין צריכין לעשות שום עסק.

שכל-זה כלול ב'ברפת-כהנים' - כי 'כהנים' דיקא צריכין לברך ברכה זאת, כי הם בחינת 'חסד', בחינת (תהלים פט, ג): "עולם חסד ויבנה", בחינת "ואתם כהני ה' תקראו", וכמו שכתוב בהתורה הנ"ל.

ועלין עוסקין בכל-זה תבוא אחר 'ברפת-התורה' - כי עקר 'קבלת-התורה' בכל יום מחדש הוא על-ידי הרצון וכו', שזהו בחינת 'ברפת-כהנים'.

ל. לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, צח-צט
(על פי ח"ב ד, ו'א'ת הערבים) - וזה בחינת 'ברפת-כהנים' - כי כבר מבאר (שם בלקוטי הלכות): שכל סדר קריאת-שמע וברכותיה ותפלה, הכל הוא בחינת 'אמונת הרצון', שאז עוסקין להמשיך עלינו 'הארת-הרצון'.

עלין בגמר התפלה, עולים כהנים לברך את עמו ישראל באהבה" - כי מבאר בהתורה וביזום הכפורים הנ"ל (ח"ב ד): שעלידי ה'צדקה', שעל-ידי זה זוכין ל'רצון' וכו' - אין צריכין לעשות שום עסק ועובדא כלל בשביל 'פרנסה', כי נתקיים (ישעיה סא, ו): "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם כהני ה' תקראו". "כהני ה'" דיקא, בחינת 'חסד' וכו'. נמצא: שעקר התכלית, לזכות לבחינת 'כהן'.

עלין בגמר התפלה שזכינו להמשיך 'התגלות-הרצון' - עלין אז ה'כהנים' עולין לברך 'ברפת-כהנים', להמשיך 'קדשת כהן' על כל ישראל, שיזכו כל ישראל לבחינת: "ואתם כהני ה' תקראו", שהוא בחינת 'חסד', שלא יצטרכו לעשות שום עסק בשביל 'פרנסה', רק כל המקוון והעשירות והפרנסה, יהיה נמשך להם בחסדו וכו', שזהו בחינת 'כהן' כנ"ל.

וזהו (במדבר ו, כד): "וברכה ה' - במקוון" וכו' (במדבר רבה יא, ה) - שכל המקוון יגיע להם על-ידי "ברפת ה'" לבד, בלי שום עובדא ועסקי משא-ומתן ומלאכה כנ"ל, בבחינת (משלי י, כב): "ברפת ה' היא תעשיר,

ולא יוסף עצב עמה" - שלא יצטרך לשום יגיעה של עסק ומלאכה שנמשך מבחינת (בראשית ג, יז-יט): "בעצבון תאכלנה, בזעת אפיה תאכל לחם", רק כל העשירות והפרנסה יהיה נמשך על-ידי "ברכת ה".

וזהו: **"וישמרה - מן המזיקין"** (במדבר-רבה שם) - שהם בחינת ה'חיות-רעות' המבארין שם בהתורה הנ"ל, שהם 'מזיקי-עלמא' שרוצים לפגם ב'רצון', ועל-כן על-ידם נמשך ביותר ויותר יגיעות וטרדת המלאכות והעסקים, בחינת: "בעצבון תאכלנה", שנמשך על-ידי 'חטא אדם-הראשון' שפגם באמונת-הרצון.

ועל-כן "זה דרכם בסל למו" (על-פי תהלים מט, יד) של ה'חיות-רעות' הנ"ל של 'חכמי-הטבע' - שצועקים מאד: "להרבות בעסקים ומלאכות! ולבטל חס-ושלום התורה ועבודה!" - כי הם בהפך מאמונת-הרצון, ועל-כן דעתם הרעה בהפך, להרבות דיקא במלאכות ועסקים, "ומאומה לא ישא בעמלו" וכו' (קהלת ה, יד).

על-כן מברכין אותנו ה'כהנים': **"יברכה ה' - במזון"** - שהמזון והעשירות יגיע על-ידי "ברכת ה" לבד, בלי עסק ומלאכה כנ"ל.

"וישמרה - מן המזיקין" - שהם ה'חיות-רעות' 'חכמי-הטבע' וכו', כנ"ל.

וזהו (במדבר שם, כח): **"יאר ה' פניו אליך"** - זהו בחינת 'קדשת יום-טוב', שעל-ידם נתגלה הרצון. כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל (אות ו): כי בכל הימים-טובים שהם השלש-דגלים, צריכין לעלות לבית-המקדש, להמשיך משם 'הארת-הרצון' (וכמבאר מזה במקום אחר: סימן ל, ה).

וזהו בחינת: **"יאר ה' פניו אליך"** - בחינת 'הארת פני ה' שנמשך ביום-טוב, בחינת (דברים טז, טז): "שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלהיך" וכו', שעקרו נמשך על-ידי צדיקי-אמת, שעל-ידם מאיר פני ה', כי "צדיקניא אנון אנפי שכינתא" (הקדמת-הזהר ט, זהר תרומה קסג: ועוד).

וזהו: **"ויחנה - יתן לך חן"** (במדבר-רבה שם, ו) - שזה בחינת שמקשרים רצונות של כל ישראל, לבחינת משה רבנו שנסתלק ברצון-שברצונות.

כי כל ה'חידוקי-שה' של ישראל, נמשך מ'משה', שעליו נאמר (שמות לג, יז): **"כי מצאת חן בעיני"**. ועל-ידי 'מציאת חן', המשיך 'שלש-עשרה מדות של רחמים' וכו'. וזה מברכין אותנו ה'כהנים' **"ויחנה, וכנ"ל"**.

וזהו (במדבר שם, כו): **"ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום"** - זה בחינת 'צדקה', וכמבאר לעיל מזה (אות סד - מובא לעיל), בחינת (תהלים יז, טו): **"אני בצדק אחזה פניך"**, בחינת (אבות פ"ב מ"ז): **"מרבה צדקה מרבה שלום"**. כי עקר התקון על-ידי 'רבוי צדקה' כנ"ל, שעל-ידי-זה זוכין ל'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'נשיאת-פנים', בחינת (ישעיה ט, יד): **"זקן נשוא פנים"**, כמו שכתוב שם (אות ח - מובא לעיל).

שעל-ידי-זה מתבטל פח ה'חיות-רעות' הנ"ל, שזהו בחינת 'שלום' וכו', כי יתבטלו ההזקות והרגז, ויתרבה ה'שלום' שהוא בחינת 'רצון' - שהכל מרצים זה עם זה באהבה ושלום, מגדל 'אמונת-הרצון', שהכל מתנהג ברצון הבורא יתברך לבד.

גם אז יתקיים (ישעיה סא, ה): **"ועמדו זרים ורעו צאנכם"** וכו' - שזהו בחינת 'רבוי השלום', שכל הזרים ובני נכר, יכירו גדלת הבורא יתברך, וגדלת ישראל, אשר בחר בנו מכל העמים, ויעסקו כלם במלאכתנו, כי יבינו שזה כל תכליתם.

ועל-כן מסימין בברכת כהנים: **"וישם לך שלום"** - כי זה עקר התכלית, בחינת 'רצון' ו'אהבה' ו'שלום', וכנ"ל.

ועל-כן מתחילין הברכה: **"לברך וכו' באהבה"** - כי זה העקר: בחינת 'אהבה' ו'שלום', שהוא בחינת 'הארת-הרצון', כנ"ל.

ועל-כן ה'כהנים' עולים לברך אצל 'ברכת מודים' - כי שם בברכת 'מודים' מגלים 'הארת-הרצון' ביותר, שהוא בחינת 'קדשת יום-טוב', בחינת "מקרא קדש" (שמות יב, טז; ויקרא כג, על-ידי רבוי הנסים שעשה אז עמנו).

כי שם בברכה זו, אנו מודים על כל הנסים והנפלאות שעשה השם-יתברך עמנו בכל דור ודור, ואשר הוא יתברך עושה עתה עמנו בכל יום וכו'.

כי על־ידי 'אמונת־הרצון' מבינים: שהשם־יתברך עושה עִמָּנוּ נסים ונִפְלְאוֹת בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת וְכוּ', כי 'הרבה הרבה אָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ בְּכֹל יוֹם, מֵאַחַר שְׁאֲנוּ מֵאֲמִינִים שְׁאִין שׁוֹם טַבַּע, רַק כָּל הַנְּהַגַת הַטַּבַּע הַכֹּל בְּהַשְׁגָּחַתוֹ יִתְבָּרֵךְ לְבַד, וְאִזִּי רוֹאִים נִפְלְאוֹת חֲדָשׁוֹת בְּכֹל יוֹם.

ומלבד זה 'אנו מאמינים' שהשם־יתברך עושה עִמָּנוּ נסים ונִפְלְאוֹת בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת, 'שְׁאִין אָנוּ יוֹדְעִים מֵהֵם' בְּלִתִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ לְבַדּוֹ וְכוּ'.

ועל־פֶּן סמוך תבא לברכה זאת שמגלה ביותר 'אמונת־הרצון' - עולים הפהנים לברך בשם ה', שִׁיסְפִים הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ עִמָּנוּ לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ מִלְּמַעְלָה בְּכֹל־עֵת הָאֶרֶת־הָרָצוֹן, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יִהְיוּ נִמְשָׁכִין כָּל שְׁפַע הָעֲשִׂירוֹת וְכוּ', מֵאֲתוֹ לְבַדּוֹ וְכוּ'. וּמִסִּימִין בְּשָׁלוֹם, שְׂזָה הָעֵקֶר, כִּנְ"ל.

ואחר־כֵּן אומרין תבא 'שים שלום' ומסימין: "המברך את עמו ישראל בשלום" - כי גמר התקון הוא 'שלום' כנ"ל.

ועל־פֶּן אין מברכין אלא ב'נשיאת־כפיים' - כי 'נשיאת־כפיים' מורה על גדל עצם הרצון וההשתוקקות בכל לב להשם־יתברך, בבחינת (איכה ג, מא): "נִשְׂא לְבַבְנוּ אֶל כַּפַּיִם אֶל אֵל בְּשָׁמַיִם", בחינת (דברים לב, מ): "כִּי אֲשֵׂא אֶל שָׁמַיִם יְדֵי", בחינת (תהלים קלד, ב): "שָׂאוּ יְדֵיכֶם קֹדֶשׁ וּבְרַכּוּ אֶת ה'".

וכמו שרואין בחושי: 'שמי שמשתוקק מאד להשם־יתברך, אִזִּי מַגְבִּיהַ יְדָיו וּפּוֹרֵשׁ כַּפָּיו! - בבחינת (שם פח, י): "שִׁטַּחְתִּי אֵלָיְךָ כַּפָּי", בחינת (שם קמג, ו): "פִּרְשֵׁתִי יְדֵי אֵלָיְךָ".

ועל־פֶּן 'ברכת־כהנים', שהוא בחינת המשכת 'הָאֶרֶת־הָרָצוֹן' בְּהֶאֱרָה נִפְלְאָה - על־פֶּן הוּא בְּנִשְׂיֵאת כַּפַּיִם' דִּיקָא.

גם מרמז: שְׁאֲנוּ מְסַלְקִין יְדֵינוּ מִלְּעַסְק בְּשׁוֹם עֵסֶק וּמִלְּאִכָּה שְׁנַעֲשִׂין עַל־יְדֵי הַיְדִים, רַק לְהַרִים יְדֵינוּ אֶל הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד, שְׂזָהוּ בְּחִינַת 'תַּקְוָה הָרָצוֹן, כִּנְ"ל.

לא. לקוטי־הלכות, תפלה ד, נד - 'יברכה ה' - בממון' (במדבר ו, נד - במדבר־רבה יא, ה). כי עקר 'ברכת־כהנים' וְנִשְׂיֵאת־כַּפַּיִם, הוּא לְתַקֵּן 'תַּאוֹת־מָמוֹן' שֶׁהוּא קִשָּׁה מִכֶּלֶם. וְעַל־פֶּן עֵקֶר הַבְּרָכָה מִתְחַלֵּת: "יְבָרְכֵךָ ה' - בְּמָמוֹן", "וַיִּשְׁמְרֵךָ - מִן

המזיקין (שם) - דְּהֵינּוּ: שְׂיִזְכָּה לְמָמוֹן וְעֲשִׂירוֹת דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרָכָה, שְׂיִהְיֶה נֶשְׁמֵר הַמָּמוֹן וְהָעֲשִׂירוֹת מִ'מְזִיקֵי־עֲלֵמָא', שֶׁהֵם הַקְּלָפּוֹת הַמְּכַנְּסִין תַּאוֹת־מָמוֹן בְּלֵב הָאָדָם.

רק שְׂיִזְכָּה לְעֲשִׂירוֹת־דְּקִדְשָׁה' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּרָכָה', בְּחִינַת (משלי י, כב): "בְּרַכַּת ה' הִיא תַעֲשִׂיר וְלֹא יוֹסֵף עֲצָב עִמָּה" - שְׁלֹא יִהְיֶה בְּמָמוֹנוּ שׁוֹם אַחִיזַת הָעֲצָבוֹת וְהַדְּאָגָה וְהַפְּרָה־שְׁחוּרָה שֶׁל תַּאוֹת־מָמוֹן, בְּחִינַת (בראשית ג, יז): "בְּעֲצָבוֹן תֵּאכְלֶנָּה".

רק יִזְכָּה לְשִׂמְחָה בְּחִלְקוֹ תָּמִיד, וְלִבְטַח בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ שֶׁהַכֹּל מֵאֲתוֹ לְבַד, שְׂזָהוּ בְּחִינַת 'שְׁבִירַת תַּאוֹת־מָמוֹן', שְׂזָהוּ עֵקֶר הָעֲשִׂירוֹת־דְּקִדְשָׁה.

לב. לקוטי־הלכות, נשיאת־כפיים ג, ד - וזה בחינת 'ברכת־כהנים' בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. "וְאִין הַפְּהִינִים רְשָׁאִים לְעֻלוֹת לְדוּכָן, עַד שִׁיקְרָא אוֹתָם הַשְּׁלִיחַ־צְבוּר" (שְׁלַח־עֲרוּךְ אַרְבַּח־חַיִּים קכח, ח), וְאַסְמְכוּהָ אַקְרָא (במדבר ו, כג): "אָמֹר לָהֶם" (סוֹטָה לח). - שְׂצָרִיכִין דִּיקָא לֹמַר לָהֶם וְלִקְרָא אוֹתָם 'כַּהֲנִים', וְאִזִּי יַעֲלוּ לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל.

וְכֹן צְרִיכִין לְהַקְרוֹת לָהֶם 'בְּרַכַּת־כַּהֲנִים' מִלָּה בְּמִלָּה, וְנִסְמָךְ גַּם כֵּן עַל מִקְרָא הַנִּ"ל "אָמֹר לָהֶם", כְּמִבְּאֵר בְּשִׁלְחֹן־עֲרוּךְ (שם שם, יג).

הֵינּוּ: כִּי ה'תְּפִלָּה' שֶׁהִיא בְּחִינַת דְּבִקּוֹת וְהַשְׁתַּוְקוּת וְכַסּוּפִין דְּקִדְשָׁה, הוּא בְּבְחִינַת 'אַתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא', כִּי "הַתְּפִלָּה הִיא בְּחִינַת מַלְכוּת" (פְּרִיעֲזֵי־חַיִּים, תְּפִלָּה הַקְדָּמָה; לְקוּטֵי־מִוֶּהֲרִין ח"א מט, ב; ח"ב פד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא', 'אַתְעֲרוּתָא־דְּנוֹקְבָא'. וְאַתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא צְרִיךְ לְהִיזֵת קִדְּם 'אַתְעֲרוּתָא־דְּלַעֲלָא', כִּי "עַל־יְדֵי אַתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא, אַתְעֲר לְעֵלָא" (זֵהר וַיֵּצֵא קסד).

וְה'כֹּהֵן' כְּנֶגֶד 'כָּל־יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּבְחִינַת 'דְּכוּרָא', בְּחִינַת 'אַתְעֲרוּתָא־דְּלַעֲלָא' - כִּי ה'כֹּהֵן' הוּא בְּחִינַת הָרַב וְהַצַּדִּיק שְׁבִדּוֹר. וְ"הַצַּדִּיק וְכָל יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּבְחִינַת דְּכַר וְנוֹקְבָא" (זֵהר לְיָדֵיךָ פב).

ועל־פֶּן הַחֶסֶד שֶׁל הַכֹּהֵן שֶׁמִּשֵּׁם כָּל הַבְּרָכוֹת - אִין מִתְעוֹרֵר לְהַמְשִׁיךְ בְּרָכָה, כִּי אִם בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, עַל־יְדֵי שְׁקוּרָאִין אוֹתוֹ דִּיקָא, כִּי צְרִיכִין 'אַתְעֲרוּתָא־דְּלִתְתָא' תְּחִלָּה כִּנְ"ל.

ועל־כן בשעת התפלה שהוא בחינת 'פסופין' דקדושה' - אז על־ידי הפסופין של התפלה שהוא בחינת 'אתערותא דנוקבא' מעוררין ה"כהן איש החסד" (זהר נשא קמה:), שהוא בחינת 'אתערותא דדכורא', 'אתערותא דלעלא'.

ואזי כשקוראין הכהן בפה בשעת התפלה - אזי נתעורר גם החסד העליון, בבחינת 'אתערותא דלעלא', שהוא בחינת 'כהן איש החסד'. ואזי הכהן עולה ומברך את ישראל, כי על־ידיה נשלמין כל הברכות.

וזהו גם־כן "מה שמקריין את הכהן מלה במלה כל ברפת־כהנים" (שלתר ערוך שם, יג) - כי ה'כהן' הוא בחינת 'אתערותא דלעלא', שמתעורר דיקא על־ידי 'אתערותא דלתתא' כנ"ל.

ועל־כן צריך המתפלל להקרות תחלה את הכהן כל 'ברפת־כהנים' מלה במלה - ואז מתעורר ה'כהן', בחינת 'חסד העליון', בחינת 'אתערותא דלעלא' - ומברך את ישראל, כנ"ל.

לג. לקוטי הלכות, נשיאת נפיים ה, ד (על־פי ח"א לד, זאתם תהיו לי) - וזה בחינת 'שלוש ברכות של הפהנים', שהם 'שלושה שמות', בחינת (במדבר ו, כד כח"כ): "ויברך ה', יאר ה', ישא ה'" - בנגד 'שלושה נקודות', שהם: א) נקודת הצדיק בעצמו. ב) נקודת כל אחד מישראל שיש בו מה שאין בחברו. ג) נקודת כל אחד ואחד בעצמו. שעל־ידי 'שלושה נקודות' אלו, עקר התקון.

כי 'ברכה ראשונה': "ויברך ה'" וכו' - בנגד נקודת הצדיק בעצמו, שהוא 'מקור הברכה', כמו שכתוב (משלי י, ו): "ברכות לראש צדיק", וכמו שכתוב (תהלים כד, ה): "ישא ברכה מאת ה'". שתחלה צריכין לקבל ממנו, כי היא נקודה הכללית, שהוא 'מקור הברכה'.

וזהו (במדבר שם): "וישמרה - מן המזיקין" (במדבר רבה יא, ה), שהם 'מזיקי עלמא', שהם ה'קלפות', שכלם נתהוו מן 'שבירת־כלים', כידוע. ועל־ידי הברכה הנמשכת מ'מקור הברכה', מבחינת נקודת הצדיק יסוד עולם' - על־ידיה נתתקן ונתבטל בחינת ה'שבירה', ועל־ידיה נשמרין מן המזיקין".

"יאר ה' פניו" וכו' (במדבר שם, כח) - זה בחינת נקודה השניה, שיש בכל אחד מישראל מה שאין בחברו, וכל אחד צריך לקבל מחברו זאת הנקודה וכו'.

וזהו בחינת: "יאר ה' פניו" - בחינת 'הארת־פנים'. כי ה'נקודות־טובות' שיש בכל אחד מישראל שהם בבחינת 'צדיק', הם בחינת (דברים טז, טז): "פני ה'", כי "צדיקיא אנפי שכנתא" (הקדמת־זהר ט. זהר תרומה קסג: ועוד).

לד. וכל מה שמאירין יותר מאחד לחברו - מאיר יותר הארת "פני ה'". וזה עקר עבודת האדם: להמשיך ולהאיר בעולם הארת פניו יתברך, כמו שכתוב (תהלים קה, ד): "דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד", וכתוב (שם כד, ו): "זה דור דרשו מבקשי פניו יעקב סלה".

ועקר בקשת פניו יתברך - הוא על־ידי שכל אחד מדבר עם חברו ביראת־שמים בכל־פעם, ומבקש ומשתדל שיקבלו הארה זה מזה, מהנקודות־טובות שבלבם, שהם בחינת "פני ה'". שעל־ידיה זוכין: שהשם־יתברך ימלא משאלות לבם, ויאר בהם פניו באהבה, כמו שכתוב (דברי הימים א כח, ט): "אם תדרשנו ימצא לך".

וזהו: "ויחנה - שיתן לך חן" (במדבר רבה שם, ו) - כי עקר החן והיפי וההדר, הוא בחינת 'כלליות־הגונין'. כי "כשנכללין הגונין רבים זה בזה, זה עקר החן והיפי" (לקוטי מוהר"ן ח"א כח). וזה בחינת 'נקודה השניה' הנ"ל: שצריכין לדבר עם חברו ביראת־שמים, להאיר הנקודות מזה לזה, שהם בחינת 'הארת־פנים'.

ועל־ידי שנכללין הנקודות־טובות מפמה בני ישראל מזה לזה, שהם עקר התפארותו יתברך, בחינת (ישעיה מט, ג): "ישראל אשר בך אתפאר" - על־ידיה נתרבה ונתגדל החן של ישראל וכו'.

כי ה'נקודות־טובות' שבכל אחד מישראל, הן הן החן וההתפארות של ישראל וכו'. וכל מה שמרביין לדבר אחד עם חברו ביראת־שמים, שעל־ידיה ה'נקודות־טובות' מאירין יותר - על־ידיה נתגלין ההתפארות והחן של ישראל ביותר. וזהו: "יאר ה' פניו אליך - ויחנה", שהוא בחינת נקודה השניה, וכנ"ל.

שִׁיחִיהָ נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים. וְעַל־כֵּן
 "פְּרַשְׁתָּ וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם", סִגְלָה לְבָנִים.

**"וַיְבִיאוּ אֶת קַרְבָּנָם לִפְנֵי ה', שֵׁשׁ עֲגֻלַת צָב
 וּשְׁנַי עָשָׂר בָּקָר עֲגֻלָּה וְגו'. וַיֹּאמֶר ה' אֶל
 מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח מֵאֵתָם" (בַּמִּדְבָּר ז, גִּדְיָה)**

**לו. לקוטי הלכות, נטילת ידיים לסעודה ו,
 מו** (על-פי ח"ב ז, 'כי מרחקם ינהגם') - ועתה בא וראה זה
 מצאתי במדרש שירי השירים, מגדל מעלת
 הרצון (שירי השירים רבה ו, טו - על שירי השירים ו, ד):

**"יפה את רעייתי בתרצה" - "כשאת רוצה, בד
 את בעיא, לית את צריכה בעיא מכלום, מילך
 מכלום** [כשאת רוצה וחספץ, אין אתה צריך ללמד משום אדם,
 ומעצמך אתה יודע היאך לעבד להקדוש-ברוך-הוא (מתנות
 כהנה)] - **מי אמר להם להביא עגלת בקר לטען
 המשפון? - לא מהון ובהון**" וכו' [כלומר: מדעת
 עצמן מיניה וביה (מתנות-כהנה)].

ושים לבך היטב לכל דבור ודבור מדברי המדרש
 הקדוש הזה, במה וכמה הוא מפליג במעלת
 הרצון דקדשה של ישראל-עם קדוש -
 שכשרוצים באמת רצונות דקדשה להתקרב
 להשם-יתברך - אינם צריכים עוד לבקש משום
 אדם וללמד ממנו, רק הרצון בעצמו יודיע לו מה
 לעשות, לגרם נחת רוח להשם-יתברך.

הינו: כי יבין מעצמו על-ידי הרמזים שהצדיק
 מרמז לו בכליעת על-ידי דברי תורתו הקדושה,
 שאי-אפשר לבאר הכל בפה ובכתב, רק על-ידי
 בחינת 'רמזים' יכול להאיר בדתו, עד שיתחזק
 ברצונות חזקים מאד להשם-יתברך, עד שלא
 ידע כלל מה הוא רוצה (שם בהתורה).

עד שהשם-יתברך יעזר לו ויאיר בלבו, שיבין מה
 לעשות לגרם נחת רוח להשם-יתברך, להתקרב אליו
 על-ידי-זה - פמו הנשיאים שהבינו מעצמם
 להביא עגלות להמשפון, אה-על-פי שלא
 נצטוו על-זה כלל, כמבאר שם במדרש.

ועין-שם מה שכתוב שם על פסוק (במדבר ז, ה): **"קח
 מאתם" - "מאתם היו הדברים" וכו'.**

"ישא ה' פניו אליך" (במדבר שם, כו) - זה בחינת
 נקדה השלישית הנ"ל, שצריכין להאיר הנקדה-
 טובה מנה ובה. וזהו: **"ישא ה' פניו אליך"** -
 ש"ישא" הנקדה-טובה שהוא בחינת "פניו" יתברך
 - "אליך" - הינו: שברחמי יקשר הנקדה אל הלב
 וכו'.

ואחר-כך מסימין (שם): **"וישם לך שלום"** - זהו
 תכלית שלמות כל השלש ברכות, שהם להמשיך
 האהבה הקדושה השורה אצל הברית שלום, שהוא
 כלל כל השלש נקדות הנ"ל - כי כשהנקדות
 רחוקין מהלב חסו-ושלום, אזי אין שלום וכו'. אבל
 כשמקשרין הנקדה אל הלב - זה עקר השלום,
 בחינת: **"וישם לך שלום"** - שמסימין 'ברפת-כהנים'.
 (עין-שם עוד בפנים, באור עניני נשיאת-כפים).

"ויהי ביום נלות משה להקים את המשפן וכו'"
 (במדבר ז, א) - **"כלת פתיב"** (רש"י; במדבר-רבה יב, ח)

**לה. ח"א קנא - סגלה לזרע של קימא:
 שיאמרו שניהם, האיש ואשתו, קדם הזיווג,
 פרשת "ובראשי חדשיכם"** (במדבר כח).

וכן כשהתינוק חולה חסו-ושלום, יאמרו אז גם-כן
 האיש והאשה פרשת "ובראשי חדשיכם". כי
"מארת, חסר ואו" (בראשית א, יד - הקדמת הזר א: יא.
 יב: זר בראשית יט: לג ועוד), שהוא החיות של כל דבר,
 וכן **"כלת משה, חסר ואו"** (במדבר ז, א; זר ויחי רלו.
 שמות ה:).

וכל-זה הוא "סוד פגימת-הלבנה, שמשם נמשך,
 שהוא אספיה לרביי חסו-ושלום" (זר בראשית יט:).
 כי הוא הוא החיות של כל דבר, והסרון הוא
 מרמז על הסרון החיות, ומשם נמשך מיתת הבנים
 קטנים חסו-ושלום.

ובראש-החדש מתחלת הלבנה להתמלאת ולהתתקן
 פיודע - כי אז הגיעה לתכלית הפגם והחסרון, ואז
 תכף מתחיל התקון והמלוי.

וזהו: **"כלת" - ראשי-תבות: "כפרה לילכל
 תולדותם"** (מוסף ראש-החדש). שבראש-החדש נתתקן
 ונמתק בחינת **"כלת משה"**, שהוא בחינת
 הלבנה, כי אזי מתחלת להתמלאת, שנמשך כפרה
 וסליחה והמתקה על כל תולדותם של ישראל,

"וַיִּקְרִינוּ נְשֵׂי־אִישׁ יִשְׂרָאֵל רֵאשִׁי בֵּית אֲבֹתָם וְגו'.
זֹאת חֲנַפֶּת הַמְּזֻבָּח וְגו'. וַבֵּנָא מֹשֶׁה אֶל אֱהִל
מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ" (במדבר ז, ב'פד-פט)

לז. לקוטי-הלכות, נבזר-רבו ותלמיד-חכם
ג, ט - זה בחינת 'פרשת הנשיאים' וכו' - להורות
 לבני ישראל: שעקר תקונם, על-ידי התקרבות
 לצדיקי-הדור האמתיים, שהם בחינת נשיאי
 ישראל, שהם מבררין המדמה, שעל-ידי-זה עקר
 תקון-האמונה.

שזהו בחינת 'קרבות הנשיאים' שהקריבו
בחנפת המזבח, כי עקר המשכן והבית-המקדש,
 הוא רק בשביל לגלות האמונה הקדושה בעולם.
 והעקר על-ידי ה'רוח-נבואה' שמקבלין משם, שעל-
 ידי-זה נתברר המדמה, שעל-ידי-זה נתתקן האמונה.

וזה בחינת כל הקרבות שהיו במשכן ובבית
המקדש - כי ה'בהמות' הם בחינת ה'מדמה'. ועל-
 ידי ה'קרבות' שמביאין מה'בהמות', מבררין
 המדמה.

ועל-כן בחנפת המשכן הביאו הנשיאים
בתחלה קרבות הרבה לחנכו - להורות: שעקר
 התקון על-ידם, שהם בחינת 'צדיקי-הדור', שהם
 מקבלין בחינת 'רוח-הקדש', רוח נבואה, ממשה
 רבם. ועל-ידי-זה יש להם כח לברר המדמה, שזהו
 בחינת ה'קרבות' שהביאו אז, שהם בחינת 'ברור-
 המדמה'.

ועל-כן נסמך מיד אחר "זאת חנפת המזבח"
 (במדבר ז, פד), פסוק: **"ובנא משה" וכו'** (שם שם, פט)
 - כי כל קרבנם היה בשביל 'ברור-המדמה', שזוכין
 לזה על-ידי רוח נבואה' שמקבל משה רבם **"מבין**
שני הפרבים" (שם), שמשם מקבלין כל נשיאי
 ישראל, רוח נבואתם, כל אחד לפי בחינתו. שעל-
 ידי-זה עקר 'ברור-המדמה', שהוא 'תקון-האמונה',
 שזה עקר בחינת המשכן, שנבנה רק בשביל זה
 כנ"ל.

ועל-כן הכרחו הם לחנכו, כי עקר התקון על-ידם, כי
 הם בחינת 'צדיקי-הדור', שעקר תקון המשכת
 האמונה לעולם-על ידם וכו"ל.

ועל-כן נסמך אחר-כך פרשת 'הדלקת גרות
 המנורה', שהיא (שם ח, ב): **"בהעלתך את הנרת" -** כי

כל-זאת הוא בחינת 'גרות המנורה', כדי להאיר
 'הארת הצדיקים', שהוא 'הארת הנבואה', שהוא
 בחינת 'אורי-התורה' - לכל העולם כלו, כדי לברר
 המדמה, כדי להמשיך אמונה-שלמה בעולם.

"ולבני קהת לא נתן, כי עבדת הקדש
עלהם בפתח ישאו" (במדבר ז, ט)

לח. ח"ב סט - [ענין משא הארון שנושא את נושאיו] -
 מה שנוהגים לתן ברכה להאיש המביא המשקה
 לאורחים או על החתנה וכיוצא - הוא על-פי
 הזהר (פנודי רמב): **"שיש כמה דברים שהם נשאים**
ונושאים, דהינו שנושאים אותם, ובאמת הם
נושאים, כגון ה'מרכבה'. וכן ה'ארון' שהיו
נושאים אותו והוא נושא את נושאיו וכו'" (סוטה
 לה).

וזה בחינת 'ברכה' שנותנין - כי 'ברכ"ה' ראשי-
 תבות (יחזקאל א, כ): **"כי רוח ה'חיה באופנים"**,
 בחינת **"נשאת ונושאת"**, כי ה'אופנים' נושאים
 ה'חיות', וה'חיות' נושאים אותם. וכן הוא כל
 המרכבה - שה'אופנים' נושאים את ה'חיות',
 וה'חיות' את ה'מרכבה'. ובאמת: ה'מרכבה' נושאת
 הכל.

ועל-כן זה שנושא את המשקה, נותנין לו 'ברכה',
 בחינת **"נשא ונושא"** - כי הוא נושא את המשקה,
 ועתה המשקה מנושא אותו.

לט. ח"ב ת, י - **"ויט שכמו לסבל"** (בראשית מט,
 טו) - זה בחינת 'נגון', בחינת **"שיר חדש"** (תהלים צח,
 א) - בחינת (במדבר ז, ט): **"בפתח ישאו"**, ודרשו רז"ל
 (ערכין יא): **"אין ישאו אלא לשון שירה, שנאמר**
(תהלים פא, ג): 'שאו זמרה ותנו תה'". [עין בפנים, הבאור
 על המשך הפסוק 'ויחי למס עובד'].

מ. ח"ב לא - [שיך לספר-המדות, נגינה ח"ב ד]: **"על-**
ידי הנגינה אדם נפר אם קבל עליו על תורה".

[מוסיף כאן רבנו ז"ל]: וסימן (במדבר ז, ט): **"בפתח**
ישאו", ודרשו רז"ל (ערכין יא): **"אין ישאו אלא**
לשון שירה, שנאמר (תהלים פא, ג): שאו זמרה
ותנו תה" - ומקרא זה נאמר ב'משא בני קהת',
שהיו נושאים בפתח את הארון, הינו בחינת
'על תורה'.

"קרבנות הנשיאים" (במדבר ז, רפח)

מא. ספר המדות, חתון ח"ב ו - מי שקשה לו למצא זוגו, ירגיל את עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים' (במדבר ז, רפח).

"וישמע את הקול מדבר אליו מעל הנפרת אשר על ארן העדות מבין שני הפרגים" (במדבר ז, פט)

מב. ח"ב א, ו - על ידי בנני ירושלים, דהינו תקון שלמות ה'ראה-שבלב' - נברא מלאך שמשפיע נבואה לכלי הנבואה.

פי ה'נבואה' באה מבחינת 'פרובים', בבחינת (במדבר ז, פט): "וישמע את הקול מבין שני הפרגים", ו"כרובים הם אנפי זוטרי" (זהר בראשית יח); והם נשפעים מן המלאך, בבחינת (בראשית מח, טז): "המלאך הנאל אתי מפל רע יברך את הנערים", שהם "אנפי זוטרי", בחינת 'פרובים'.

וזו המלאך שרשו מ'ראה' - פי 'מלאך', ראשי תבות "פי אין מחסור ליראיו" (תהלים לד, י), ואזי נמשכת נבואה, ואפילו קטנים יכולין להתנבאות, בבחינת (יואל ג, א): "ונבאו בניכם ובנותיכם".

הפטרת פרשת נשא

"ויאמר מלאך ה' אל מנוח: אם תעצרני, לא אכל בלחמה. ויעל על הצור לה, ומפלא לעשות" (שופטים יג, טז-יט)

מג. לקוטי הלכות, בצינת הפת ה, מט - על-כן נתן אברהם להמלאכים לאכל" (בראשית יח) - כדי שידעו ויבינו על ידי זה: כל מה שהאדם צריך לסבל בעולם הזה, שהוא מכרח לאכל, שיש בו ברורים פאלו, עד שפסוף צריך לבררו בתוך הגוף מפסלת כזה. ועל-כן אין לקטרג על האדם אם נכשל חסו-ושלום במה שנכשל, מאחר שהוא במקומות פאלו שצריך לברר ממקומות מטנפים פאלה.

ועל-כן באמת המלאכים הנ"ל, אף-על-פי שאכלו בקדשה גדולה פראוי למלאכים וכו' - אף-על-פי-כן לא יצאו נקי אז, פי נכשלו בשלמותם וכו', עד "שהכרחו להתמהמה בזה העולם, ולא יכלו

לעלות עד בימי יעקב, ואחד לא עלה עד ימי מנוח" (ילקוט ראובני ריש וירא) - פי מזה העולם קשה מאד לצאת נקי בשלמות, פמובא: "שהמלאך כשבא לזה העולם, אינו יכול לעלות למקומו, עד שטובל עצמו פמה טבילות בנהר-דינור" וכו'.

ועל-כן כשבא המלאך אל מנוח (שופטים יג, טז), ורצה גם-כן לכבדו לאכל, השיב לו: "שאינו רוצה עוד לאכל", פמו שכתוב (שופטים יג, טז): "אם תעצרני לא אכל בלחמה" - פי אז פבר הגיע שעתו לחזר ולעלות, על-כן לא רצה עוד לאכל, שלא יתעכב יותר, פי פבר טעם גדל הפבדות של ברור האכילה אצל אברהם וכו'.

וזו שנאמר שם בעליתו למקומו (שם יג, יט): "ומפלא לעשות" - פי עליתו למקומו היה בדרך פלא גדול, פי קשה לעלות ולשוב למקומו לנקות עצמו מזהמת זה העולם פנ"ל, ובשביל זה קבעו לנו רז"ל בברפת אשר יצר' (ברכות ס:): "ומפלא לעשות" - פי זה הברור, הוא פלא גדול. (עיר-שם בפנים).

"למה זה תשאל לשמי והוא פלאי" (שופטים יג, יח)

מד. לקוטי הלכות, שנועות ג, נא - וזה בחינת העלמת שם רבו, "שאסור להזכירו בשמו" (שלהן-ערוף יורה-דעה רמב, טו) - פי 'שמו' הוא דעתו, שהוא נעלם וסתום מפניו בתכלית ההעלם, פי שם רבו נכלל בשם ה' שנאמר עליו (פסחים ג, על שמות ג, טו): "זה שמי לעלם - לעלום".

וביותר האסור בשם של פלא' (שלהן-ערוף יורה-דעה שם - אסור לתלמיד לקרות לרבו בשמו, לא בחייו ולא פמותו. ואפלו לקרות לאחרים ששם פשמו אסור, אם הוא שם פלאי שאין הכל רגילין לקרות בו).

זה רמז: פי יש רבי ששמו פלא' "הפלא ופלא" (ב'חיי-מוהר"ן רנו: "אמר: אני איש פלא, ונשמתי הוא פלא גדול"), בבחינת (ישעיה ט, ה): "ויקרא שמו פלא יועץ" - שעצות שלו הם נפלאות תמים דעים בבחינת (שם כה, א): "אודה שמה פי עשית פלא, עצות מרחק אמונה אמן" (עין ב'לקוטי-הלכות, ערובי-תחומין ה, כב-לד-מב - ענין הזה של עצות משיח, שהם פלא על פלא; פלאי פלאות; נפלאות על נפלאות וכו').

ועל-כן אסור להזכיר שמו ביותר - פי עליו נאמר (שופטים יג, יח): "למה זה תשאל לשמי והוא כלאי".

"ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן, בין צרעה ובין אשתאל" (שופטים יג, כה)

מה. ח"א רמט - עקר ה'גבורה' - בה'לב, פי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום אדם ומשום דבר, יכול לעשות גבורות נוראות, ולכבש המלחמות על-

ידי חזק ותקף לבו, שאינו מתירא, ורץ לתוך תקף המלחמה.

וזו בחינת (אבות פ"ד מ"א): "איזהו גבור הפובש את יצרו". וזה בחינת 'גבורות שמשוך', שנאמר בו (שופטים יג, כה): "ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן, בין צרעה ובין אשתאל" - שבאותן המקומות צלחה עליו רוח השם ולבש גבורה, דהינו: שבא לו חזק ותקף גבורה בלב, ועל-ידי-זה עשה גבורות נוראות.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת נשא

תפלות בענין: והתודו את חטאתם | רוח קנאה | יאר ה' פניו אליך, ישא ה' פניו אליך

⊙ [ג] לקוטי-תפלות ח"א פט ⊙
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קעה, 'ודוי דברים' - לעיל אות ו)
"והתודו את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה, ז)

"אודה ה' מאד בפי ובתוך רבים אהללנו. כי יעמד לימין אביון להושיע משופטי נפשו".

רבוננו של עולם, חנון המרבה לסלח, הרוצה בתשובה, למדני איך להודות לך עתה, ואיך לשמח נפשי עתה, באפן שאזכה על-ידי השמחה להתודות לפניך ולפרט את כל חטאי לפניך, שעשיתי מעודי עד היום הזה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת.

רבוננו של עולם, אב הרחמים, אתה יודע כי "חדוה תקועה בלבי מסטרא חדא, ועציבו מסטרא חדא".

וגדל השמחה והחדוה שיש לי לשמח על חלקי, הוא בלי שעור וערך ומספר, אשר זפיתני ברחמיך הרבים להיות מזרע ישראל, עם הנבחר מכל העמים, ומרממים מכל הלשונות.

⊙ [א] לקוטי-תפלות ח"א יט ⊙
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבוקוק')
"והתודו את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה, ז)

ברבנו אבינו בלנו יחד באור פניך. שנזכה לפניך דקדשה, פנים מאירות, פנים של שמחה, שיהיה אור פני ה' חופה על פנינו תמיד. ויקים בנו ובזרענו מקרא שפתוב: "זה דור דורשיו, מבקשי פניך יעקב סלה".

⊙ [ב] לקוטי-תפלות ח"א פ ⊙
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עה, 'זיתן עז למלכו' - לעיל אות ה)
"והתודו את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה, ז)

ואזכה להתודות 'ודוי דברים' לפניך בכל יום, על כל מה שפגמתי נגדך, ולפרש חטאי לפניך בפה מלא בפרוש. ואזכה להרבות בהתבודדות תמיד, עד שהדבור-דקדשה זכור יזכרני לטובה, וישיבני אליך באמת ובלב שלם, בתשובה שלמה לפניך. ואל תשפחני חלילה באלו המקומות המגנים שנלפדתי בהם בעונותי הרבים.

אֲשֶׁר אֶתָּה מְחַבֵּב אוֹתָנוּ בְּכֹל לְשׁוֹנוֹת
שֶׁל חֶבֶד, וְאֶתָּה אוֹהֵב עִמָּךְ
יִשְׂרָאֵל, אֲהַבָּה רַבָּה וְאַהֲבַת עוֹלָם,
לְעוֹלָמִי עַד וּלְנִצְחַת נִצְחִים.

וּמֵאַהֲבַתְךָ וּמִחֲמֻלְתְּךָ אֶת עִמָּךְ
יִשְׂרָאֵל, הִרְבִּיתָ לָנוּ תּוֹרָה
וּמִצְוֹת, אֲשֶׁר אֵין קֶץ לְהַשְׁמָחָה שִׁישׁ
לָנוּ לְשִׂמְחָה וּלְשִׁישׁ וּלְגִיל מְאֹד בְּכֹל
מִצְוָה וּמִצְוָה, הַמְּשִׁיבִין אֶת הַנֶּפֶשׁ
וּמְשַׁמְחִין אֶת הַלֵּב כְּמוֹ שִׁפְתוֹב:
"פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָיִם מְשַׁמְחֵי לֵב".

אֲבָל מִרְבוֹי עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָעֲצוּמִים,
נוֹפְלִים עָלַי בְּכָל־עֵת, עֲצָבוֹת
וְדֹאגוֹת וּמְרָה־שְׁחוּרָה, "כִּי עֲוֹנֵי אֲנִיד
אֲדַאֵג מִחֲטָאתַי". וְאֶתָּה יוֹדֵעַ: כִּי זֹאת
הָעֲצָבוֹת וְהַמְרָה־שְׁחוּרָה, מְזִיק מְאֹד
לְעִבּוּדְתְּךָ.

כִּי מִחֲמַת הָעֲצָבוֹת, נִטְמָטֵם לִבִּי
וְנִתְבַלְבַּל דַּעְתִּי, עַד שֶׁאֵינִי יָכוֹל
לְהַתְעוֹרֵר לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת. וְאֶפְלוּ
לְהַתּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ וּלְפָרֵט חֲטָאֵי וּלְפָרֵשׁ
שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ, קָשָׁה מְאֹד וְכָבֵד עָלַי,
מִחֲמַת שֶׁנִּטְמָטֵם לִבִּי עַל־יַדִּי הָעֲצָבוֹת
וְהַמְרָה־שְׁחוּרָה.

עַל־כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ מְלֹא רַחֲמִים,
אֲדוֹן הַשְׁמָחָה וְהַחֲדוּהָ,
שֶׁתַּרְחֵם עָלַי וְתִלְמַדְנִי אֵיךְ לְשַׁמַּח נַפְשִׁי
בְּכָל־עֵת.

וְתִהְיֶה בְּעִזְרִי, וְתוֹשִׁיעֵנִי תָמִיד,
לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ בְּכָל־עֵת
בְּשִׂמְחָה שֶׁל מִצְוָה, בְּחֲדוּהָ גְדוּלָּה
וּבְשִׂמְחָה רַבָּה כָּל־כֶּף, עַד שֶׁאֲזַכֶּה
לְרַקֵּד הַרְבֵּה מִחֲמַת שְׂמָחָה.

וְאֲזַכֶּה לְשִׂמְחָה וּלְרַקֵּד כָּל־כֶּף, עַד
שֶׁאֲזַכֶּה לֵילֶךְ וּלְעֵבֵר בְּכֹל
קוֹמַת הַשְׁמָחָה וְהַרְקוּדִין, שֶׁכְּלוּלָה
מִרַמ"ח אַבְרָיִם וּשְׁס"ה גִּידִין, כִּי
הַשְׁמָחָה הִיא שְׂרֵשׁ נִקְדַּת כָּל הַתְּרִי"ג
מִצְוֹת שִׁבְתוֹרָה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: "פְּקוּדֵי
ה' יִשְׂרָיִם מְשַׁמְחֵי לֵב".

זִכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שִׁיתְלַחֵב בִּי
הַשְׁמָחָה שֶׁל כָּל הַנִּקְדוֹת־טוֹבוֹת
הָאֲמִתִּיּוֹת שֶׁבִּי, מִכָּל הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר
זָכַרְתָּנִי מֵעוֹדִי בְּחֲסִדֶיךָ הַגְּדוֹלִים.

עַד אֲשֶׁר תֵּאִיר הַשְׁמָחָה בְּאוֹר גְּדוֹל
וְנִפְלֵא, עַד אֲשֶׁר יִתְבַטְּלוּ עַל־יַדִּי־
זֶה, הַחֲשָׁךְ וְהַמְּנִיעָה וְהַדְּאָגָה וְהָעֲצָבוֹת
שֶׁל רְבוֹי הַחֲטָאִים וְהָעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים
הָעֲצוּמִים, שֶׁחֲטָאתִי וְשַׁעוֹתַי
וְשִׁפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

וְאִם הֵם רַבִּים וְעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד,
עִם־כָּל־זֶה מְדָה טוֹבָה מְרַבָּה,
וּבְכַחֲךָ הַגְּדוֹל אֶתָּה יָכוֹל לְהוֹסִיף אוֹר
גְּדוֹל בְּהַשְׁמָחָה שֶׁל הַמִּצְוֹת וְהַנִּקְדוֹת־
טוֹבוֹת שֶׁבִּי, עַד אֲשֶׁר יִתְגַבְּרוּ עַל הַחֲשָׁךְ
וְהַדְּאָגוֹת וְהָעֲצָבוֹת שֶׁל רְבוֹי הָעֲוֹנוֹת
שֶׁלִּי, עַד שִׁיתְבַטְּלֵהוּ הָרַע לְגַבִּי הַטּוֹב,
שִׁיתְבַטְּלוּ עֲצָבוֹת הָעֲוֹנוֹת כִּנְגֵד שְׂמֵחַת
הַמִּצְוֹת.

וְאֲזַכֶּה לְשִׂמְחָה וּלְרַקֵּד הַרְבֵּה בְּשִׂמְחָה
שֶׁל מִצְוָה תָּמִיד, עַד שֶׁאֲזַכֶּה
לְשִׂמְחָה שְׂלֵמָה בְּאַמֶּת, וְלִהְשָׁלִים כָּל
קוֹמַת הַשְׁמָחָה וְהַרְקוּדִין בְּשִׂלְמוֹת
בְּאַמֶּת.

וְעַל־יַדִּי־זֶה תִּזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
לְהַתּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ בְּכָל־

עַתָּה, וּלְפָרַט אֶת כָּל חֲטָאֵי בְּפִרוּשׁ בְּפֹה מָלְא. וְאֵל יִמְנַעֲנִי מִזֶּה שׁוֹם מוֹנֵעַ וְעֵבוֹב.

וְאֵל יַעֲבִירֵנִי הַשְּׂכָחָה לְשִׁכַּח אֵיזָה חֲטָא מִלְּפָרְטוֹ לְפָנֶיךָ, וְאֵל יִבְלַל אֹתִי מִזֶּה שׁוֹם בְּלִבּוֹל. רַק אֲזַכֶּה, לְהַתְּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, וּלְפָרַט אֶת הַחֲטָא בְּפִרוּשׁ.

וְאַתָּה מָלְא רַחֲמִים, תַּהֲיֶה בְּעֲזָרִי. שְׂאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי וְדוֹי־דְּבָרִים, לְבָנוֹת וּלְהַשְׁלִים אֶת הַדְּבָר בְּתַכְלִית הַשְּׂלֵמוֹת. וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְעוֹרֵר הַקּוֹל הָעֲלִיּוֹן וַיִּתְיַחַד עִם הַדְּבָר בִּיחּוּד שְׁלָם.

בְּאַפְךָ שִׁיתַּתְּקֵנוּ עַל־יְדֵי־זֶה, כָּל חֲטָאֵי וְעוֹנֵי וּפְשָׁעֵי שְׂחַטָּאתֵי וְשַׁעֲוִיתֵי וְשַׁפְּשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מִיּוֹם הֵיוֹתִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְתַמְלֵא כָּל הַשְּׂמוֹת שֶׁפָּגַמְתִּי בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מָלְא רַחֲמִים, עֲזָרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים וּבִישׁוּעָתְךָ הַגְּדוֹלָה וּבַדְּרָכֵי עֲצוּתֶיךָ הַנִּפְלְאוֹת, שְׂאֲזַכֶּה לְהֵיוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד. חֲזַקֵּנִי וְאַמְצָנִי לְהַתְּנַבֵּר בְּכָל־פַּעַם עַל הָעֲצוּבוֹת, לְהַגְבִּיר הַשְּׂמֵחָה עַל הָעֲצוּבוֹת.

וְלֹא אֲנִיחָ אֶת הָעֲצוּבוֹת לְהַתְּקַרֵּב אֵלַי בְּשׁוֹם אַפְךָ, וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם פֹּחַ לְהָעֲצוּבוֹת וְהַמְרָה־שְׁחוּרָה לְטַמְטֵם אֶת לְבַי חֲסִי־שְׁלָוִם, וְלֹא לְבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי.

רַק אֲזַכֶּה לְהַתְּנַבֵּר בְּכָל־עֵת, בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה וְחֻדוּה רַבָּה, עַד שְׂאֲזַכֶּה מִתּוֹךְ הַשְּׂמֵחָה, לְהַתְּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ בְּפֹה

מָלְא, וְלִשְׁפֹךְ לְבַי כַּמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ ה', וּלְפָרַשׁ כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם בְּלִבְ נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּא כְּרָאוּי לִי.

וְאַחֲר־כֵּן תִּכְנֶה אֲחִזֹּר אֶל הַשְּׂמֵחָה בְּיֵתֵר שְׂאֵת וַיֵּתֵר עִזִּי, וּלְהַרְבוֹת בְּשִׁמְחָה יִתְרָה בְּכָל פַּעַם בְּכָל עִזִּי וְתַעֲצוּמוֹת, עַד שְׂאֲזַכֶּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וְלַעֲבֹד אוֹתְךָ תָּמִיד "בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לִבָּב מֵרַב כָּל".

⊙ [ד] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קִמּוּ ⊙

(על-פי לקוטי־מוהר"ן ח"א ערה, 'דע שמפיל מצוה נעשה נר')
 "והתודו את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה, ז)

וְתַזְכֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים לְהַתְּוֹדוֹת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וּבְפָרַט סְמוּךְ לְמִיתָתִי אֲזַכֶּה לְהַתְּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ בְּפֹה מָלְא בְּכָל מִינֵי וְדוּיִם, בְּאַמֶּת וּבְלִבְ שְׁלָם, בְּלִבְ נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּא וּבְנִכְיָה רַבָּה וְעֲצוּמָה.

בְּאַפְךָ שְׂאֲזַכֶּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְהָאַמְתִּיִּים עָלַי, שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי, אֶת כָּל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתֵי וּפְשָׁעֵי, שְׂחַטָּאתֵי וְשַׁעֲוִיתֵי וְשַׁפְּשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מִתְּחִלָּה וְעַד סוּף, בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם.

⊙ [ה] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב ד ⊙

(על-פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב ד, 'צאת הערבים' - לעיל אות ז)
 "והתודו את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה, ז)

וְתַזְכֵּנִי לְדַבֵּר שֶׁל תְּשׁוּבָה, וְתַעֲזָרֵנוּ לְדַבֵּר דְּבוּרִים הַרְבֵּה שֶׁל תְּשׁוּבָה לְפָנֶיךָ, וְנִזְכֶּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים, וְשׁוּבוּ אֶל ה'".

וְתִשְׁלַח לָנוּ דְבוּרִים הַגּוֹנִים וְרְצוּיִים
 לְתוֹךְ פִּינוּ, עַד שְׁנִזְכֶּה
 לְעוֹרֵר לְבַבְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת, וְלִשְׁפֹךְ
 לְבַנּוּ כַּמַּיִם נוֹכַח פָּנֶיךָ ה', כְּמוֹ שִׁפְתוֹב:
 "שִׁפְכֵי כַּמַּיִם לִבֶּךָ, נוֹכַח פָּנֵי ה'".

☉ [ו] לקוטי תפלות ה"ב כו ☉
 (על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב לב, 'ש צדיקים גנוזים' - לעיל אות י)
 "ועבר עלינו רוח קנאה וקנא את אשתו" (במדבר ה, יד)

אֲתָהּ בַּחֲרָתְנוּ מִכָּל הָעַמִּים, אֲהַבְתְּ
 אוֹתְנוּ וְרָצִיתָ בָנוּ, וְרוֹמַמְתְּנוּ
 מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדְשָׁתְנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ,
 וְקִרְבַּתְנוּ מִלְּבַבְנוּ לְעִבּוֹדְתֶךָ, וְשִׁמְךָ
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאתָ.

וְתַתֵּן לָנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת
 תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
 נְבִיאֶךָ נְאֻמָּן בֵּיתְךָ, וְצוֹיֹת אוֹתְנוּ לְבִלִּי
 לְסוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּדוּ לָנוּ הַצְּדִיקִים
 אֱמֶתִיִּים שֶׁבְּכָל דוֹר וָדוֹר.

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים חוֹנֵנֶת אוֹתְנוּ בְּכָל
 דוֹר וָדוֹר, כַּמָּה צְדִיקִים
 וְחַכְמִים אֱמֶתִיִּים, אֲשֶׁר הוֹרוּ אֶת
 יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הַיָּשָׁר וְהָאֵמֶת, וְהִשְׁאִירוּ
 אַחֲרֵיהֶם בְּרַכָּה סְפָרִים קְדוֹשִׁים וְנוֹרָאִים
 לְהָאִיר פָּנֵי תֵבֵל, לְגַלּוֹת לָנוּ דְרָכֵי
 תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, כְּדֵי שְׁנִזְכֶּה לְקַיֵּם אֶת
 כָּל דְּבַרֵי תּוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה.

לְמַעַן נִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ עַל כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד, קְדֻשַׁת רוּחוֹ שֶׁל
 מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, "אֲשֶׁר רוּחוֹ מְרַחֵף עַל
 פָּנֵי הַמַּיִם, עַל אֲנָפֵי אוֹרֵייתָא", עַל
 הַסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה
 הַקְּדוֹשָׁה.

אֲשֶׁר רוּחוֹ הַקְּדוֹשׁ הִזָּה שֶׁל מְשִׁיחַ,
 מְלַבֵּשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
 מִיִּשְׂרָאֵל, כַּפִּי קְדֻשָׁתוֹ וְטַהֲרָתוֹ, וְעַקֵּר
 קְדֻשָׁתוֹ הוּא 'קְדֻשַׁת־הַבְּרִית'.

כִּי רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ הוֹלֵךְ וּמְקַנֵּא עַל
 שְׂמִירַת־הַבְּרִית, וְאֶפְלוּ עַל רֵיחַ
 נְאוּף הוּא הוֹלֵךְ וּמְקַנֵּא, לְגַדֵּל קְדֻשָׁתוֹ
 וְטַהֲרָתוֹ שְׂאִינוּ יָכוֹל לְסַבֵּל שׁוּם פְּגָם
 מִפְּגַם־הַבְּרִית, אֶפְלוּ דַק מִן הַדַּק.

כִּי "רוּחַ אֲפָנוּ מְשִׁיחַ ה'", מִתְקַנֵּא
 בְּיוֹתֵר עַל פְּגַם־הַבְּרִית, כִּי כָל יִשְׁעוֹ
 וְכָל חֲפָצוֹ לְהַטּוֹת לֵב יִשְׂרָאֵל אֵלָיו
 יִתְבַּרֵךְ, שְׂיִזְכּוּ לְהִיזוֹת שׁוֹמְרֵי־הַבְּרִית
 בְּאֵמֶת, כְּרָצוֹנְךָ יִתְבַּרֵךְ.

"לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נָכוֹן
 חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי. הִשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן
 יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. אֵל
 תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ, וְרוּחַ קְדֻשָׁתְךָ אֵל תִּקַּח
 מִמֶּנִּי".

עֲזָרְנִי וְזַכֵּנִי, שְׂיֵאִיר עָלַי קְדֻשַׁת רוּחוֹ
 שֶׁל מְשִׁיחַ, הַשׁוֹרֵה וּמְרַחֵף עַל
 הַסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה־
 הַקְּדוֹשָׁה. וּבִזְכוּתוֹ וּכְחוֹ אֲזַכֶּה לְצֵאת
 מִתַּאֲוֹת־נְאוּף לְגַמְרִי, וְלֹא אֲבוֹא לִיְדֵי
 שׁוּם הִרְהוֹר כָּלֵל, וְלֹא לְשׁוּם הַסְּתַפְּלוּת
 הַנוֹנֵעַ לְתַאֲוָה זֹאת. וְתַעֲצִים עֵינֵי
 מְרֹאוֹת בְּרַע, "הַעֲבֵר עֵינֵי מְרֹאוֹת שׁוֹא
 בְּדַרְכֶיךָ חַיִּי".

וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי פְּגַם־הַבְּרִית,
 וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 אֶפְלוּ מִרֵּיחַ שֶׁל נְאוּף. מְלֵא רַחֲמִים,
 שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד, שְׂמְרֵנִי

והצילני ברחמיך הרבים, "שמרני אל כי חסיתי בך".

ותרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני, שיתפשטו בעולם כל הספרים הקדושים של כל הצדיקים-אמתיים.

כי אתה יודע רבונו דעלמא כלא כמה וכמה ספרים קדושים ויקרים של גדולי הצדיקים, אבות העולם, ונביאים ראשונים ואחרונים, ותנאים ואמוראים, ושאר צדיקי יסודי עולם שהיו בכל דור ודור, שרבים ככלם חפרו ויסדו ספרים רבים יקרים וקדושים, ובעונותינו הרבים נאבדו ונתעלמו מן העולם.

חמל ברחמיך הרבים, על מעט הספרים הקדושים של הצדיקים שנשארו מעט מהרבה. וזכנו ברחמיך הרבים, שיתפשטו בעולם, ויאירו פני תבל, למען ישובו כל ישראל אליך לעבדך באמת כל ימיהם לעולם.

ותמלא רחמים על כל עמך ישראל, ותעמד בעזרתנו, ותעקר, ותשבר, ותמגר, ותכלה, ותכניע, ותשפיל, ותבטל - מן העולם, כל ספרי המינים והאפיקורסים, וכל ספרי המחקרים הנוטים לצד מינות וכפירות, הפוגמים בהתורה ובהאמונה הקדושה. כלם תעקר ותשבר ותבטל מן העולם, בזכות וכח ספרי הצדיקים האמתיים, שנשרפו ונאבדו מן העולם.

ותעזר ברחמיך, כל הישיבה של מעלה, ושל מטה - שילמדו קל-זחמר הנאמר בדברי רבותינו זכרונם-לברכה (שבת קטז):

"ומה ספרים קדושים ונוראים באלה, שהם שם ה', שמו שנכתב בקדשה, אמרה תורה 'מחה', שיתעלמו מן העולם - בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו הפשרים.

ספרי המינים והאפיקורסים, שמטיילין שנאה ואיבה ותחרות בין ישראל לאביהם שבשמים, ועוקרים את העוסק בהם משני עולמות.

על אחת כמה וכמה - שיאבדו, וישרפו, ויעקרו, וימחו, ויתבטלו - מן העולם, וימחו מן הארץ, ויהיה גמח שמים וזכרם מן העולם, ולא יזכרו עוד בשמים".

וברחמיך תשים שלום בינך ובין ישראל עמך, ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים. ותמשיך שלום על ישראל עמך, ויהיה שלום גדול ונפלא, בין אדם לחברו, ובין איש לאשתו. ולא יהיה שום שנאה, וקנאה, ומריבה, וקנטור - בין אדם וחברו, ובין איש ואשתו.

ובפרט בין איש ואשה הפשרים אשר יהודם יקר מאד, אשר בהם תולה 'יהודא-עלאה', ושכינה שרויה ביניהם - עזר ורחם, שלא תהיה ביניהם שום שנאה וקנאה, בזכות וכח

עבדך, הושיעני בחסדך. אלקים יחננו
ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה".

☪ [ח] לקוטי תפלות ח"א סז ☪
(על פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א סז, זיבן ה' אלקים את הצלע' - לעיל אות כו)
"יאר ה' פניו אליך ויחנך. ישא ה' פניו אליך"
(במדבר ו, כה-כו)

ובכן תרחם עלינו ותושיענו, ותהיה
בעזרנו מעתה, שנזכה לשפר
באמת תאות אכילה ושתיה, ונזכה
להסתפק במעט, לאכל מעט בקדשה
גדולה, ולהסתפק ממנו. ונדקדק על
עצמנו מפזית ועד פביצה, לבלי לאכל
אפלו משהו יותר מהמכרה לנו
בשביל קיום הגוף, ונאכל לבד לקיום
גופנו, ונמעט תאות טבענו.

ונזכה להיות בכלל הצדיקים
האוכלים לשבע נפשם
דקדשה, כמו שכתוב: "צדיק אוכל
לשבע נפשו".

עד שנזכה, שתשא לנו פנים ותחננו,
כמו שכתוב: "ישא ה' פניו אליך,
וישם לך שלום". ונזכה להמשיך
'הארת פנים' אל ה'כבוד דקדשה'.

הספרים הנוראים הקדושים, שנשרפו
ונתעלמו מן העולם בשביל זה, כאשר
גלית לנו על ידי חכמי הקדושים.

ועזרנו וזכנו, שספרים אלו שנשארנו
מהצדיקים-אמתיים, מעט
מהרבה, יתפשטו ויצאו בעולם, ויפוצו
מענינותיהם חוצה, ויעשו פעלתם
בשלמות.

וימשך רוחו של משיח בעולם,
ויהיה נעשה "רוח קנאה",
לטהר את ישראל מזהמת תאות-נאות.

שנזכה אנחנו וכל עמך בית ישראל,
לשפר ולבטל תאוה זאת
מאתנו לגמרי, ולא יבא עלינו שום
הרהור ומהשבה רעה חס-ושלום, רק
נזכה להיות קדושים ופרושים בקדשה
ובטהרה גדולה, פרצונה הטוב באמת.

עשה למען שמך, עשה למען ימינה,
עשה למען קדשתך, עשה
למען תורתך. ותמהר ותחיש לגאלנו
ותביא לנו את משיח צדקנו. ויקים
מהרה מקרא שכתוב: "מגדיל ישועות
מלכו, ועושה חסד למשיחו, לדוד
ולזרעו עד עולם". אמן ואמן.

☪ [ז] לקוטי תפלות ח"א מז ☪
(על פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א מז, זאכלתם אכול ושבוע' - לעיל אות כה)
"יאר ה' פניו אליך ויחנך. ישא ה' פניו אליך"
(במדבר ו, כה-כו)

ותשיב פניך אלינו, ויקים בנו מקרא
שכתוב: "ישא ה' פניו אליך,
וישם לך שלום. פניך האר בעבדך,
ולמדני את חקיך. האירה פניך על

הלימוד והתפלה בגליון הזה
יהא לטובת ולעילוי נשמת איש צדיק תמים
הרה"ג מוה"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח לפ"ק - תנצב"ה